

ŢE-ŢI DORESC EU ŢIE,
DULCE ROMÂNIE,

Biblioteca C...

Regiunea
Hunedoara-Deva

**ur
zi
ca**

ANUL XVI • NR. 11 • 15 Iunie
1994 • 12 PAGINI • 1.100 LEI

Desen de MIHAIL GION

Inceputuri Literare

— Când ai început să scrii?
— Iată o întrebare al cărei răspuns precis e greu de dat!

Tot așa de greu e să răspunzi la întrebarea:
— Când ai iubit întâia oară?

Răscolește-ți amintirile și vei ajunge departe... departe...

Abia ai început să umbli și te-ai îndrăgostit! Cine n-a fost inamorat de prima fetiță cu care s-a jucat în anii mici, de-o mătușică, de-o verișoară, de-o vecină cu care poate, n-a vorbit niciodată?

De la acest nevinovat joc al copilăriei pînă la marea pasiune cîte idile, cîte obsesii, cîte tragedii roze!

Aceste efluvii sentimentale se întrețeseau cu primele adieri literare ce-ți străbăteau sufletul... Lecturi fugare... colțuri de gazetă... broșuri cu Bimbirichitel... Tunsu Haiducul... cărțuțele lui Pinath.

Romanțe insinuante pe calea melodiei: „Suspine crude“, „Călugărul din vechiul schit“, „Cînd luna mai...“ Fiecare strofă era prilej de reverie. Fiecare vers îți deschidea imense orizonturi. Toate reprezentau valori tulburătoare, emoții de neuitat. În sufletul virgin, cuvîntul răsună inedit... Cu cît citești și vorbești mai mult o limbă, cu atît cuvintele devin mai uzate, mai lipsite de conținut, de ecou. Și-au tocit vehemența. În copilărie, în adolescență vibrezi mai ușor, magia verbului te cucerește cu vraja unei incantațiuni

Cîte extaze nu mi-a prilejuit, de pildă, acest vers:

*Obosit de munca zilei priveam luna
și plîngeam!*

Cît mi se păreau de profunde!

Mă întrebam: voi ajunge și eu vreodată să cuprind în două emistihuri, drama întregă a unui om care muncește ziulica întreagă, iar noaptea plînge în razele de lună?

Cîte lucruri ne stăruie încă în suflet fiindcă ni s-au gravat în el cînd era proaspăt, sensibil la orice vibrație!

Și cîte vestite capodopere n-am respinge de la primele pagini dacă ne-ar cădea în mină întâia oară, fără prestigiul unui mare nume!

Ai început să scrii de la cunoașterea primelor litere ale alfabetului, de la primele compoziții ale școlii. Privitoare la debuturile unui scriitor, ar fi mai firească întrebarea:

— Când ai început să publici? Cînd ai avut primul succes? Cînd ai cîștigat primul ban, cu scrisul tău?

Aceasta e într-adevăr data la care „ai început să scrii“.

Am mai povestit cum primul meu contact cu publicul a fost cînd am expus, în vitrina unui bijutier de pe calea Victoriei, o

sută de catrene înfipite în cîte un mărțișor: un elefant de sifel, o cruciuliță de metal aurit, o broscuță, o inimioară, o potcoavă, un gândăcel, o ancoră, o floare de myosotis, un coșar, un amoraș și alte simboluri de dragoste și de noroc. Aceste catrene mi-au fost plătite cu cinci parale bucata, în total o monedă grea de argint, cinci lei. Să tot fi avut pe atunci șaisprezece ani.

După mai bine de o jumătate secol; am aflat că acel giuvaergiu sau ceasornicar s-a pricopsit de pe urma strofelor mele, care atrăgeau numeroși trecători. Printre acești trecători mă aflu și eu, fericit, să ascult comentariile publicului binevoitor. Îmi trăiam gloria în anonim.

Cu cîteva ani înainte, scrisesem un roman de aventuri pe care-l numisem „Leonida“ după numele unui bun prieten al copilăriei, băiat de lăutar, lăutar el însuși. Nu-mi aduc aminte bine peripețiile prin care trecea tînărul meu erou. Știu că-i era inima plină de dor de ducă. Pusesem în el însuși sufletul meu, greu de mirajul depărtărilor. Știu că romanul era însoțit de ilustrații, făcute tot de mine. Mai știu că, la un moment dat, Leonida se urca pe o luntre, călătorea pe

Dîmbovița, ajungea în apele Tamisei și de acolo în Oceanul Pacific unde, într-o insulă, un trib de hotențoți îl proclama rege. Ecouri din acești ani de nostalgie răzbat și într-o poezie a mea, scrisă mult mai tîrziu:

*Ți-aduci aminte, Dumitrescu P. Vasile
(Te cheamă azi Bazil Demetrian
Și ești inspector general pe la textile,
Cum repetam noi trei și patru luni de zile
Ca să cîntăm odată într-un an?
Credeam că-n noaptea Moș-Ajunului, noi toți
Vom cîștiga măcar de tren pîn'la Constanța
De unde vom porni ca mateloți
Să-ajungem căpitani de vas în Franța,
Apoi exploratori și regi la hotențoți.
Nu s'a'mplinit copilărescul pas!
Bătătorim aceleași străzi bucureștene...
Tot mai puține Moș-Ajunuri ne-au rămas...
Strivim, zîmbind, o lacrimă-ntr-o gene...
Nu cred să mai ajungem căpitani de vas....*

După cum popoarele, adîncindu-se-n istoria lor, descoperă noi straturi de momente cruciale, tot așa și scriitorul, remorcîndu-și trecutul, găsește embrionul altor activități literare, de ordin preistoric.

Iată. Nu cei cinci lei pentru o sută de mărțișoare au constituit primele mele „drep-turi de autor“. Cu cîteva ani înainte, cînd aveam opt sau nouă ani, mi-am făcut, în genul epistolar, o intrare strălucită în publicistică. Am făcut să vibreze nu o mulțime uriașă de admiratori, ci inima unui singur om. Nu știu dacă arta mea de literator și orator a mai avut un asemenea succes mai tîrziu.

În fața casei noastre din str. Silvestru, într-o cocioabă, locuia un lăutar Dumitru Fărîmiță, cu soția și copiii. Acest Fărîmiță plecase la Ruscuk, de unde nu se îndura să se mai întoarcă. Nevasta lui, Alexandrina, o ducea greu și nu știa cum să-și recîștige bărbatul. A recurs la bunele mele oficii, rugîndu-mă să-i scriu, din cînd în cînd cîte o carte poștală, pentru Dumitru al ei, la Ruscuk. Corespondența — fără răspuns — a ținut destulă vreme. Iată că, într-o bună zi, ne pomenirăm cu Fărîmiță, care trecuse Duna și se-ntorcea, pocăit, printre ai săi. Primul gest pe care l-a făcut la București a fost să convoace în cocioaba lui, să facă cunoștință cu băiatul care-i scrisese cărțile poștale ce-l convinseseră să-și încheie pribegia prin străini.

A scos dintr-un buzunar de la piept, vrafal de cărți poștale jigărite și indoite pe la colțuri de atîta lectură și m-a pus să i le recitesc în ordine cronologică. Era o literatură poetică; rapsod inspirat, împrumutasem dorul și jalea bietei Alexandrina și le dădusem viața poeziei și a elocvenței. Pe măsură ce citeam, lacrimile sporeau în ochii și pe obrajii lui Dumitru Fărîmiță. Cînd ultima carte poștală, pe care trebuie să o fi citit cu mult patos, luă sfîrșit, Dumitru Fărîmiță, fiul risipitor reîntors printre ai săi, mă prinse de cap, îmi udă creștetul cu lacrima supremă și, sărutîndu-mi fruntea, îmi dete cinci parale.

— Să-mi trăiești, băiatule!

A fost primul sărut al muzei!... Prima cunună de lauri!

de VICTOR ȚFTIMIU

— Am întîrziat... Ești bun să-mi spui ce a fost pînă acuma?

Desen de A. LUCACI

ADDENDA
LA CICLUL
„CELE ȘAPTE
SIMȚURI“

BOALĂ
CU
LEAC

„Oare ce spin are
înfipt în spinare
de se ține-așa?“

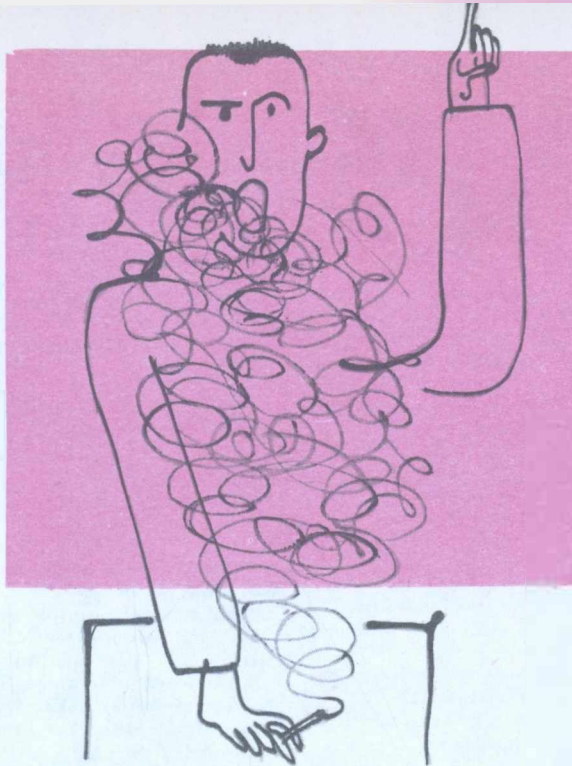
Nu te-nduioșă!
Crunta surpătură
nu-i de la natură
ci din înclinarea
... de-a-nclina spinarea.
Vine — stă — sau pleacă.
se mai pleacă-oleacă
și-ncetul cu-ncetul
și-a strimbat scheletul:

Că încremenea
într-o temenea
atît de adîncă
încît îl dor încă
la popas
rărunchii
și la pas
genunchii.

Asta l-a adus
de-a rămas
... adus —
pînă ce-i țegiră
oasele din șiră!

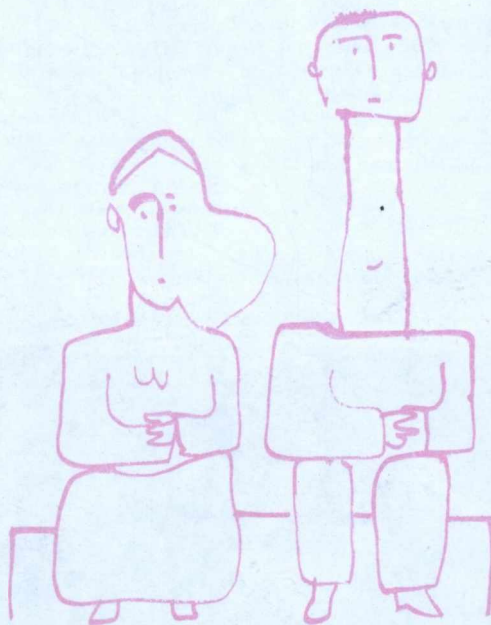
— „Poate fi-ndreptat?“
— Da! Treptat, treptat...
cu cîte-un picior
în posterior,
aplicînd vînjos
critica... mai jos.

La fracturi dorsale
(cum e-a dumsale)
răul se tratează
numai de la bază.

O SĂPTĂMÎNĂ
PE ATOL

Luni — cerul era pur ca sucul florii.
Marți — începură să se umfle norii.
Pe miercuri — izbucni din mare-o trombă.
Joi — totul era șters ca sub estompă.
De vineri — prinse peste zări să plouă
iar simbătă — crăpă atolu-n două.
Duminică, sub cerul iarăși pur,
au răsărit alți opt atoli în jur.

MODA

Un cangur trist și fără nici un ban
se întilni cu un urangutan.
— Ce buzunar ai tu! îi spuse-acesta.
— Și fie, ce păroasă-ți este vesta!...
S-au pus de-acord. Iar jungla-n acel an
purta modelul „cangurangutan“

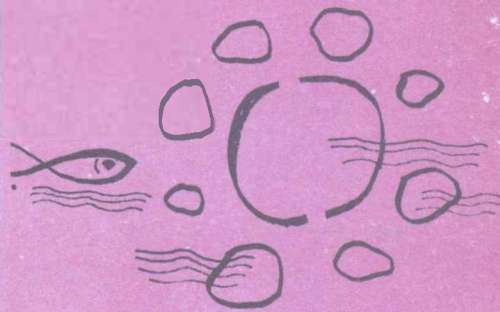
Desene
de
GETA
BRĂTESCU

N I N A
C A S S I A N

TUSEA

Vorbea, de patru ore și un șfrel
conferențiarul nostru, ex-cathedra
(era o dramă-n ce spunea, ca-n „Fedra“):
în fața lui, sta publicul inert,
cînd — ce să vezi! — pe cînd vorbea la masă,
il apucă o tuse nemiloasă
(pentru că nesfirșitul orator,
ca să se țină treaz, fuma de zor),
iar tusea, tot ca el de ne-nteruptă,
l-a scos, treptat, pe vorbitor din luptă...

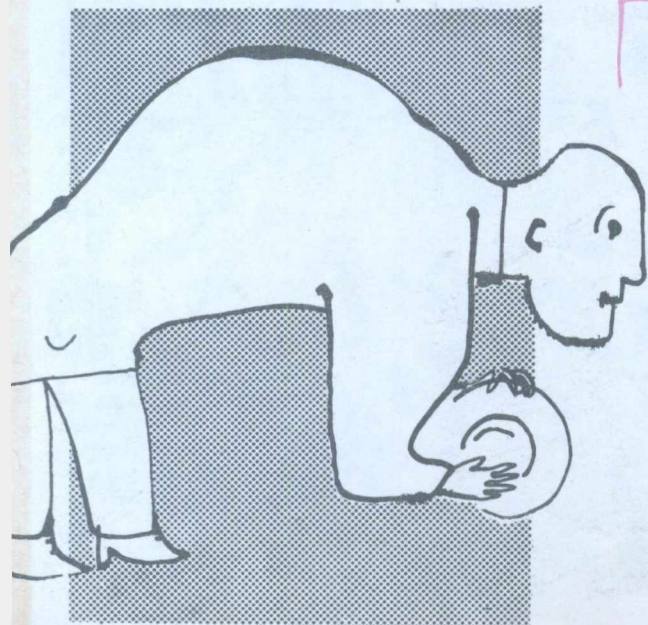
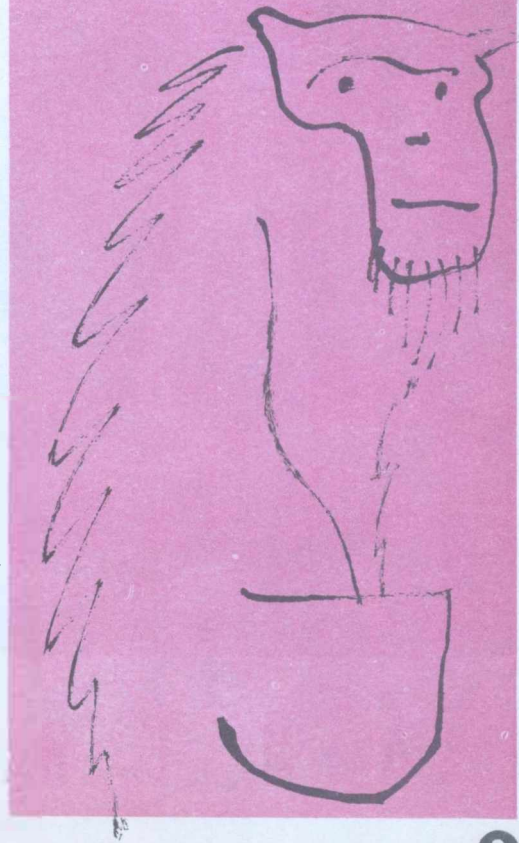
... la care, cei din sală-au spus: „În fine,
sînt cazuri cînd tutunul face bine“.

EPIDEMIE

Domnul Gil și doamna Falcă
stau duminica, la poartă.
Nimeni pe la ei nu calcă,
parcă-ar fi o stradă moartă.

Domnul Gil tușește gros:
„Satu-i nepoliticos!“
Doamna Falcă însă-i țipă:
„Satul e bolnav de gripă!“

SUB CLAR DE LUNĂ

Seară de vară, într-un parc bucureștean. Vădudh copleșit de mireasmă. Cer împinzit de stele și — pe deasupra — clar de lună.

EL: (ușor adus de spate, mustața ninsă, pensionar). Stai aici Caterino. Pe banca asta!

EA: (trecută de prima tinerețe, de profesie casnică). Foarte bine (arătând perechea de tineri care se îndepărtau pe aleea trandafirilor). Ca niște porumbei, Stamate, ca niște porumbei.

EL: Ce zici, băiatu'asta are-un gând serios cu fata noastră?

EA: Mai încapă vorbă? Sint ea și logodită! Ia te uită cum își vorbește!

EL: (aruncând o uitătură spre cei doi tineri) Da, pasionați, — ce mai?

EA: Ții minte, Stamate, și noi tot într-un parc...

EL: Și tot sub clar de lună!

EA: Daa...

EL: Și nu era deloc ușor. Am hotărât să ne luăm — măcar că nici tu, nici eu n-aveam nici de unele!

EA: Asta-i adevărat! Azi...

EL: Azi... ea e șefă de secție la Confectia — el inginer-agronom!

EA: Așa-i! (Priveste din ce în ce mai îndușoșată spre tinăra pereche) Știi, Stamate, fata noastră — sentimentală cum e — nu-l prea încurajează. Uite, a lăsat ochii în jos... Pare-ar fi supărată.

EL: Mda... și el s-a cam încruntat! Băiat sentimental și el, — Caterino! Și sfios!

EA: Asta pentru că-i clar de lună... Și pe noi ne-a amețit clarul de lună... nu ții minte? Ne-a luat piuitul!

EL: Mda... da' tot ne-am logodit!

EA: Sigur! Păi și ei tot acolo ajung. Uite-i — trăi-i-ar dumnezeu! — cât de potriviți sint! Pui rămășag că băiatu' și-a biruit firea și și-a declarat amor...

EL: Amor nebun, Caterino, nu vezi că iar își vorbește?

EA: Și dau din mîini! Io-te, dom-le, cum mai dau din mîini!

EL: Și ea — și el! Semn bun! (oftează) Ce vrei, Stamate, ea sentimentală — el sentimental... Da' pun rămășag că acu-acu' se sărută!

EA: Asta-i sigur!

— 2 —

Pe aleea trandafirilor. Tinăra pereche s-a oprit lângă o bancă izolată.

EL: Ne așezăm?

EA: Nu, prefer să stăm așa — să privim cerul... E clar de lună...

EL: (ridicînd ochii spre înalțuri) Frumos!

EA: (amintindu-și de ceva) Și zici că Nelu a fost brutal?

EL: Foarte brutal, tovarășă Olimpia. Nu așa se face box!

EA: Mă surprinde că tocmai Nelu ți-a făcut o impresie urită! E cel mai bun din cei de categoria mijlocie!

EL: Cel mai bun? Da' de unde! Atunci ce mai zici de Radu?

EA: (ofensată) Care Radu? Radu Stănicel de la I.T.B.?

EL: Da... Radu Stănicel! Ești de altă părere?

EA: Dacă sint de altă părere!... Da' cine nu e de altă părere?

EL: (ușor indispus) Eu!

EA: Dumneata, tovarășe Gică, dumneata?

EL: (ferm) Eu! Cum de poți compara pe alde Nelu Dudescu...

EA: „Alde“?

EL: Da — pentru că Nelu e un oarecare... un boxer de mîna doua, — ce zic? a treia, a patra, a cincea...

EA: (cu ochi înlăcrămați) Și Radu al dunitale, tovarășe Gică, este...

EL: Exceptional! Vigoare, ținută, tact...

EA: Radu?

EL: Da!

EA: (din ce în ce mai impresionată) Tovarășe Gică, toate le puteam

crede... da'ca dumneata să afirmi că Radu e superior lui Nelu... asta... asta... (cît p-aci să plîngă) asta n-aș fi crezut-o o dată cu capu'!

EL: (ridicînd din umeri) Ce să fac, tovarășă Olimpia? Dacă asta-i adevărul. Dumneata poate nu te pricepi la box!

EA: (furioasă) Nu mă pricep?

EL: (vrea s-o dreagă) Adică... ai anumite preferințe... cum să le numesc... preferințe subiective...

EA: Cred și eu! Și nu întîmplător toată lumea are aceleași preferințe....

EL: Pentru Nelu?

EA: (rece) Exact! Pentru Nelu!

EL: (și mai rece) Atunci... îmi pare rău... nu mai avem ce vorbi!

EA: Cred și eu! (Se despart fără a-și lua rămas bun)

— 3 —

OLIMPIA: (căzînd în brațele mamei) Mamă, dragă...

MAMA: Ce-i scumpa mea, ce-i?

TATĂL: (comprehensiv) Ce să fie, Caterino, — clar de lună...

MAMA: (mîngîindu-și fata, ștergîndu-i lacrimile) Lasă, dragă, sentimentalismele astea... Prea te impresioneze...

TATĂL: Cum să nu se impresioneze? Sint sigur c-a cerut-o....

MAMA: Da — și? D-aia plînge așa cu sughițuri?

TATĂL: Păi dacă-i clar de lună!.. Și ea, sentimentală!

MAMA: (căuînd s-o mîngîie) Lasă Olimpia, o să-ți facem o logodnă...

TATĂL: (înterupînd-o) Aducem toată brigada voastră de cîntece și dansuri....

MAMA: O să invite și el colectivști....

OLIMPIA: (trezindu-se ca din vis) Ce logodnă, mamă? Ce brigadă, tată? De cine vorbiți?

MAMA: De tine, scumpo, de voi.. porumbeii mamei! De logodna voastră.

OLIMPIA: De mine? De noi? De logodna noastră? Ce vreți să spuneti?

TATĂL: Ei, lasă-lasă... nu te mai prefac!... Ne-am uitat la voi și v-am văzut....

MAMA: Tandri... îndrăgostiți... Știm noi, ce știm!

TATĂL: Nici nu e greu să știm! El te sorbea din ochi. Și tu... Și vorbești cu atîta pasiune....

MAMA: Și deodată ai lăsat ochii în jos. Pesemne că era tocmai cînd ți-a cerut mina!

TATĂL: Și a tăcut și el!

MAMA: Sentimental — și el! Și-apoi: clar de lună... Olimpio, să știi că o să stați la noi! Cerem extindere de spațiu...

TATĂL: El are colectiva la o zvirlitură de băț de București! E ca și la București!

MAMA: (privind spre cer) Vai, ce fericire!

OLIMPIA: Nici o fericire, mamă! Nici o logodnă, mamă! Nici o brigadă de cîntece și dansuri... Gică e un imbecil!

MAMA: (consternată) Imbecil?

TATĂL: Imbecil?

OLIMPIA: Da!

MAMA: Și de ce? Mă uitam la voi... Cu cită pasiune ți-a declarat...

TATĂL: O declarație fierbinte — asta era clar...

MAMA: Clar de lună!...

OLIMPIA: (strigînd) Isprăviți o dată cu fanteziile! Nu mi-a declarat nimic!... A pretins aiuritu' asta de Gică, nici mai mult, nici mai puțin, că Nelu... Nelu, cel mai bun din categoria mijlocie, joacă prost... brutal...

TATĂL: Și — și?

MAMA: Ei, — și?

OLIMPIA: Cum — ei, și? Să susțină că Radu Stănicel joacă elegant... că are tehnică... ținută...

TATĂL: (sincer) Păi... are!

MAMA: Care-i ăla?

TATĂL: Radu Stănicel de la I.T.B.!... (către Olimpia) Nu ne-ai dus chiar tu să-l vedem boxînd?

OLIMPIA: (răcînd) V-am dus! Mai bine nu v-aș fi dus! (reîncepe să plîngă).

(Tatăl și mama vor să-i ștergă lacrimile, — s-o calmeze) Olimpia îi respinge și se pierde pe-o alee a parcului).

TATĂL: Ca să vezi!

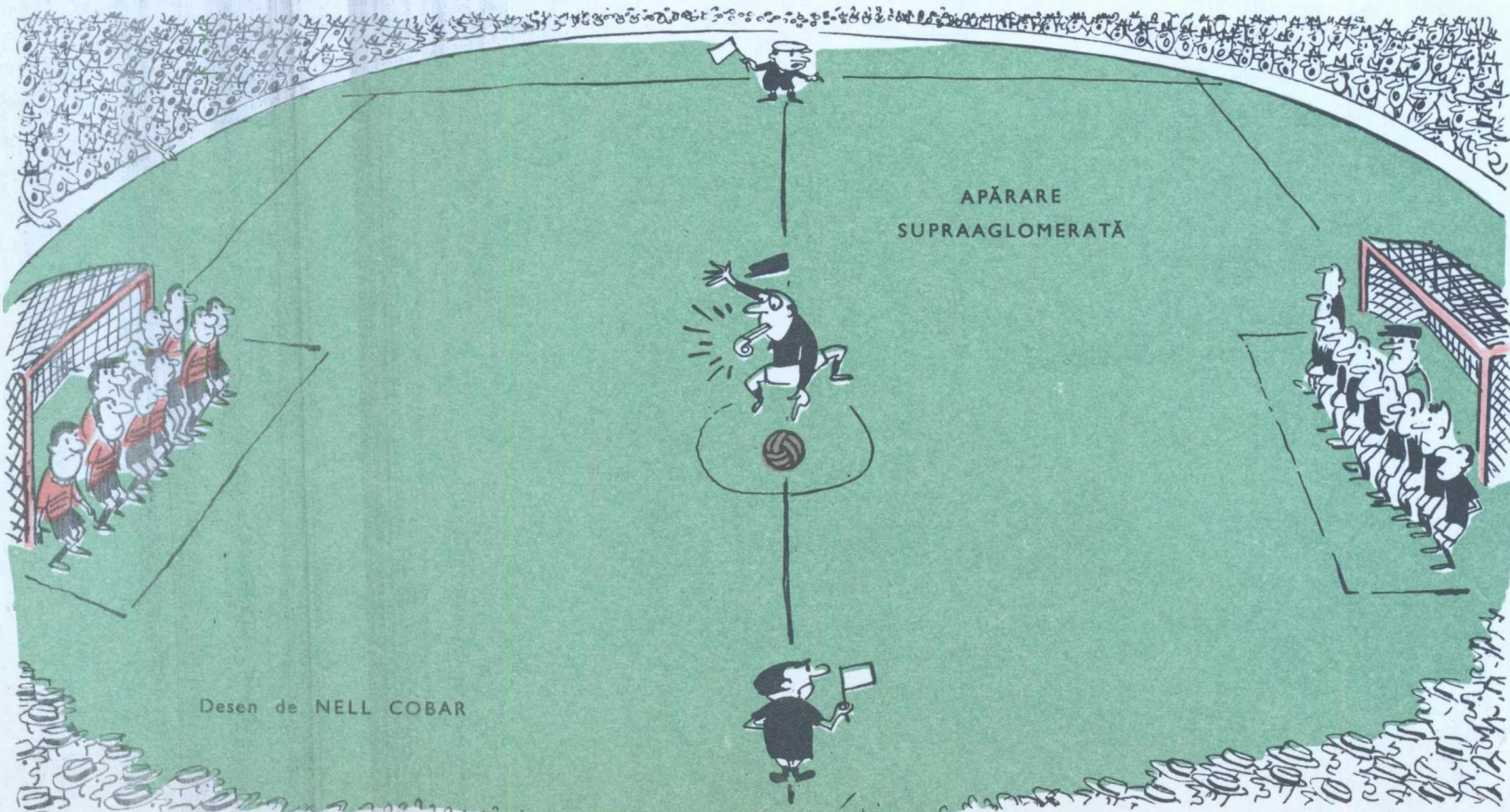
MAMA: Ce credeam noi și ce-a ieșit!

TATĂL: Mde...

MAMA: S-auzi și să nu crezi! Și era totul așa de bine... așa de frumos aranjat...

TATĂL: Seară de vară... Alee de trandafiri... Stele...

MAMA: Și clar de lună, Stamate, clar de lună!...

Desen de NELL COBAR

Scurtissime

Mama, încercînd să-și convingă fiica să facă o partidă „convenabilă” :
 — Lasă, fetiço, dragostea vine uneori și după căsătorie.
 — Da. Ca și divorțul.

un chef monstru cu dans și chiuituri, a plecat în concediu. Din Sinaia am primit de la el o ilustrată cu întrebarea:
 — Cum vă priește concediul meu?

Scepticism: convingerea că alții nu vor reuși acolo unde tu ai da greș.

Rețeta fericirii în căsnicie: cînd n-ai dreptate — recunoaște, cînd ai dreptate — taci.

Există scriitori a căror singură muză este o stofă nouă văzută în vitrină.

Carierist: cineva care vrea să ia scaunul altcuiva, fără să aștepte măcar ca acesta să se ridice de pe el.

De cîte ori ia cuvîntul în ședință, Mihalache își pune ceasul în față, ca să știe cînd trebuie să termine. Numai că de fiecare dată uită cînd a început.

Există două feluri de oameni: cei care cred că există două feluri de oameni și cei care nu cred.

Vîrsta critică pentru o femeie: atunci cînd nu are decît cu cinci ani mai mult ca fiica ei.

Vi s-a întîmplat vreodată să fiți obligați să vă sculați cu noaptea în cap și totuși să fiți foarte bine dispuși? Nici mie.

Vrei să știi cît de dragi ți-au fost musafirii? Fii atent la ceea ce gîndești despre ei în timp ce speli vasele în care au fost serviți.

Traian se urcă mîndru într-un Wartburg nou-nouț unde îl așteaptă fetița lui. Un prieten care trece pe-acolo o vede:
 — Ce mare s-a făcut! A început să meargă?
 — Sper să n-aibă nevoie niciodată.

Ochii care nu se văd se uită după alții.

Relativitate: vînătoarea e un sport nobil sau un masacru odios. Depinde de care capăt al puștii te afli.

Desen de AL. CLENCIU

— Ce faci?
 — Îți așez o hîrtiuță sub talpă. Poate așa te înalți mai ușor pînă la pantofii ăia nr. 40!

REȘTE NE

de TUDOR MUȘATESCU

ATENȚIE LA VOPSEA

Un colț de stradă. În conformitate cu ultimul buletin meteorologic, care prevedea cer noros și temporar precipitații, soarele strălucește ca un diamant spălat cu amoniac, cerul e senin și fără cută, călcat parcă cu fierul electric și în aerul curat și spălat pe față miroase parcă a apă de mare, a pădure de brazi și a valize pregătite cu cele de rigoare pentru concediu. Cei doi amici — au oprit bucuroși de întîlnire și de zi frumoasă. Unul din ei are sub braț un pachet considerabil.

AMICUL I: (după „ce mai faci-urile” și „ciac-pac-urile” obișnuite) Da' unde te duci?

AMICUL II: (făcînd pe spiritualul) Mă duc să mă vopsesc... (face un gest spre pachet).

AMICUL I: (n-a prins gestul) Bravo. Hai să ne vopsim împreună că tocmai aveam dispoziție.

AMICUL II: (tot glumeț) Ulei sau acuarelă?

AMICUL I: Tîrnave, alb. Și pe urmă un Miniș, negru. Cred că ne ajunge ca să prindem un pic de culoare în obraji...

AMICUL II: Îmi pare rău că te refuz, dragă, dar nu mă duc să mă vopsesc eu... Îmi duc hainele la vopsit (arată pachetul). Un costum de vară...

AMICUL I: Și unde te duci la vopsit?

AMICUL II: La „Luceafărul” Vopsește foarte bine.

AMICUL I: Adică, vopsea, că acum „Luceafărul” nu mai are secție de vopsit. A desființat-o.

AMICUL II: (surprins) În cazul ăsta, trebuie să caut o boiangerie în sectorul cooperativelor meșteșugărești.

AMICUL I: Nu există... Am căutat și eu...

AMICUL II: Și atunci unde ne ducem pentru vopsit cînd avem nevoie?

AMICUL I: Unde ți-am spus eu adineauri. La bodegă.

AMICUL II: Și cu costumul ce fac?

AMICUL I: Îți dau eu o idee. Ce culoare e costumul?

AMICUL II: Maro...

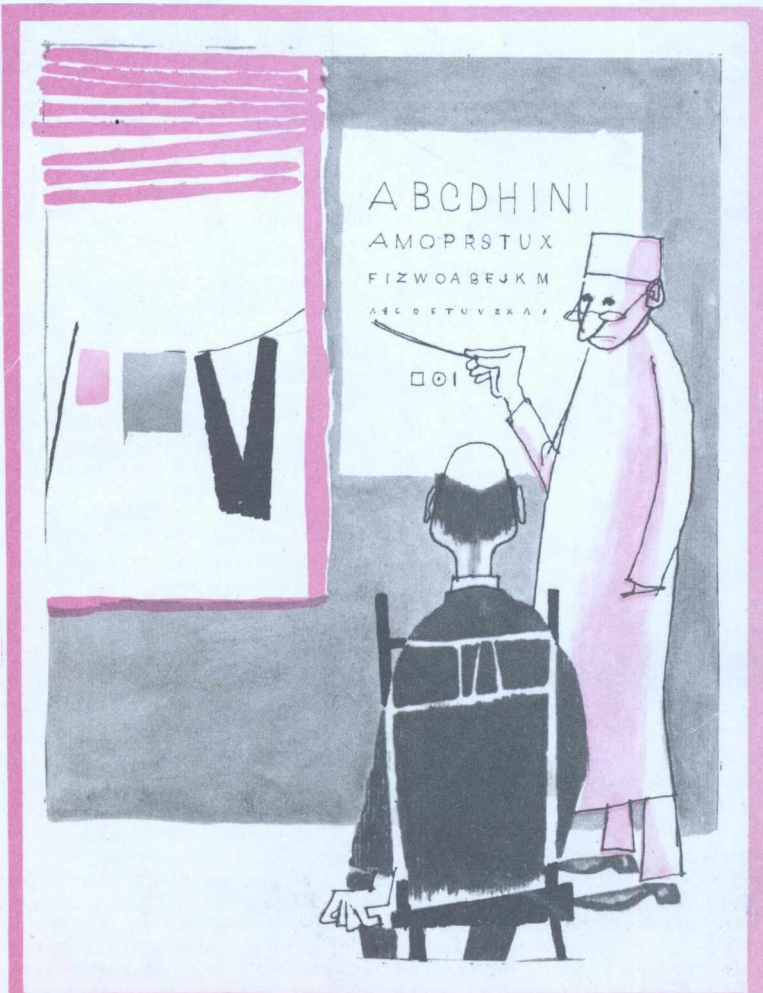
AMICUL I: Și cum vrei să-l vopsești?

AMICUL II: Bleumarin...

AMICUL I: Nu! Vopsește-l gri...

AMICUL II: Păi dacă nu există nici o boiangerie unde să-l dau?

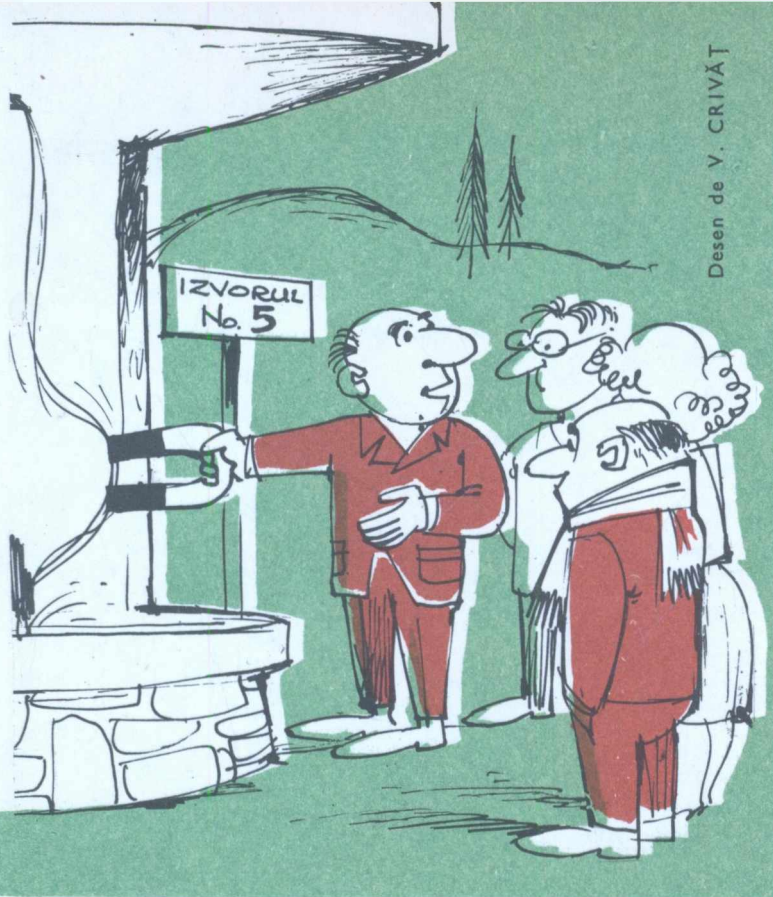
AMICUL I: La decolorat. Îl pui la fereastră, la soare sau pe frînghia de rufe în curte și, în cîteva zile, e gata! Că soarele are secții de decolorat în toate ferestrele și pe toate frînghiile de rufe din Capitală.

— ...Și asta ce literă este?
 — „V”!!!

Desen de D. NEGREA

Desen de V. CRIVĂŢ

— Poftim! Vedeţi cât fier conţine apa?

Unui îngîmfat

Dintr-o răceală oarecare
C-o-sinuzită a rămas.
Căci n-a găsit un doctor care
Să-i poată ajunge... pîn' la nas!

Unui servil

Cînd te-aplecî mereu amice
Şeful a-l servi,
Tu să crezi ce ţi se zice,
Nu te... îndoi!

După o şedinţă

Toft au vina cea mai mare
Doar tu eşti „inger curat”.
Nu e deci nici o mirare
C-ai... zburat!

Unui fotbalist

Sub povara grea a pietrii,
Faultat fiind de boală,
El aşteaptă-un „un's'pe metri”...
Stă întins şi... nu se scoală.

Unui pictor abstract

Aici zace îngropat
„El!” (Şi... tot ce a pictat)

Unei vorbăreţe

Cînd şi s-a rupt a vieţii aţă
(Să-mi fie cu ertare tonul)
Ai lăsat un gol în viaţă,
Dar şi liber... telefonul!

Unui pisălog

Movila de la cap să nu vă mire,
Nu-i de nisip şi nu-i nici de pilaş.
Ştiţi, decedatul, pisălog din fire,
Piatra tombală şi-a făcut-o praş!

Unui motociclist

Ai reuşit să baţi recordul
Ce l-ai rivnit de-alteia ori.
Ai tras puternic peste „sută”
Şi... te-ai acoperit de flori!

RIK AUERBACH

— Spuneţi-mi, nu vă deranjează?...
—

— Mă refer la faptul că bărbia dv. e într-un unghi cu totul şi cu totul obtuz (adică peste 90°) cu mărul lui Adam.

— Exact.

— La oamenii obişnuţi acest unghi e sub 90°. La unii e foarte mic, la alţii e inexistent.

— Sînt oamenii umili, am constatat. Nu sînt din categoria lor.

— Revin: nu vă deranjează deci această poziţie a bărbiei?

— Nu.

— Nu există zile în care această poziţie se modifică? Nimic mai neplăcut decît modificările fizice.

— Cîtuşi de puţin.

— Din propriile dv. amintiri, această poziţie v-a parvenit prin naştere?

— Nu.

— Nu e deci, ereditară...

— Cîtuşi de puţin. Aveam chiar predispoziţie spre cocoşare, din cauza studiului. Mama îmi cerea, din cîte îmi amintesc, să merg drept pe stradă şi-mi dădea cîte un ghiont, din cînd în cînd în spate. Tata avea platfus.

— Atunci, aţi putea să-mi spuneţi de cînd....?

— Cred că de la 14 aprilie 1962.

— „Monumentalitatea funcţională a Carpaţilor” a fost într-adevăr un articol memorabil.

— Am dat o dată generică, ea nu trebuie luată grossomodo, debutul a fost mai demult, „monumentalitatea” a marcat doar saltul.

— Adică poziţia nu vi s-a împus de la început. E logic.

— Exact, la primele zile după apariţie n-am observat-o... După aceea, abia cu ajutorul logodnicii mele, am... Era prin mai, mult soare afară, ascultam la telefon elogiile unui necunoscut de la Institutul de Istorie a Artei, şi nu ştiu cum am mişcat capul că Ada a sărit de pe recamier şi m-a conjurat: „Rămii așa!”... M-a dus în faţa oglinzii şi mi-a arătat cum. La

de RADU COSAŞU

început am fost surprins, mişcarea fusese spontană, nu m-am aşteptat ca din ea să decurgă o asemenea semnificaţie...

— De obicei, la oamenii superiori, modificările fizice duc la modificări mai adînci, de la condiţiile de trai pînă la cele morale...

— Observaţia nu e lipsită de haz...

— Ca să pornim de la superficial — cred că, de pildă, cămăşile dv. au avut de suferit, în sensul că gulerul, croiala lui, nu mai putea fi aceeaşi. Una e ideea gulerului unei cămăşi peste care bărbia...

— A, problemele de lenjerie aparţin logodnicei mele.

— V-aş ruga să nu fiţi ironic, să păstrăm ţinuta.

— Absolut. Nu văd unde e ironia cînd spun că problemele de lenjerie aparţin logodnicei mele...

— Mă tem că subapreciaţi problemele exterioare... care în cazul dv... pentru mine, forma nu e decît conţinutul dus la limită.

— E o idee care îmi e foarte dragă. Vă voi mărturisi — ca o garanţie — că singura problemă exterioară, cum ziceţi, a fost aceea a curei de slăbire. În general, nu sînt gurmând, dar oasele mele sînt cam scurte şi orice plus mi se simte pe faţă, mai ales în zona maxilarilor. E imposibil să priveşti lumea așa cum o privesc eu — nu mă feresc să vă declar că „poziţia băr-

biei mele”, cum spuneţi, e o poziţie morală, așa cum și Brecht declara că la el orice mişcare scenică e o mişcare etică — este, deci, imposibil să priveşti lucrurile din punctul de unde le privesc eu fiind gras, rotofei, sau cum se zice în popor: plinuţ. Există o demnitate a privirii care trebuie pusă într-un context fizic. O preocupare constantă în această direcţie nu e deloc umilitoare.

— Categorie, nu m-am gîndit nici o clipă că ar fi ceva umilitor în racordarea greutatei corporale cu poziţia bărbiei... Totuşi, fiindcă aţi intrat în domeniul etic — mă gîndesc că aţi avut de învins un morman de prejudecăţi...

— Oarecum.

— Există o optică socială care vede în asemenea poziţii, ca acelea a bărbiei dumneavoastră, un semn de... de...

— Ştiu, ştiu. E o optică — să-i zicem simplă. Urmarea unei educaţii clasicizante care a făcut ravagii. O observaţie pur formală s-a identificat cu una morală. Clasicii au eşuat de multe ori astfel — o mare contribuţie aducîndu-şi fabuliştii cu naivităţile lor. Ei vedeau într-o vulpe un om şiret, într-un leu un rege mărginit — un alt om care strîngea bani era pur şi simplu un avar, un nas deformat în sus era simbolul îngîmfării... Toate acestea nu vi se par plicticoase pentru o concepţie modernă?

— Cred că v-am pus o întrebare deajuns de tranşantă.

— Sigur, sînt plicticoase, dar sînt şi naturale. Între plicticos şi natural — nu prea ştiu ce să aleg...

— Dar naturalul — dragă — e o prostie. Ce-i aia natural? Naturalul trebuie forţat, învins. Naturalul ucide, nu ridicolul. Fii natural şi vei fi ridicol. Ureă-te cu mine în tramvai şi vei vedea cum toţi oamenii naturali sînt călcaţi în picioare, pe cînd în jurul meu se creează parcă un zid protector. Ai să-mi spui că tramvaiul e prea pedestru, dar ia salutarile de pe stradă, în redacţie sau la „Casa Criticii”. Faptul că poziţia bărbiei mele — ca să utilizez un termen de-al dumitale deajuns de vulgar — nu-mi permite decît salutari de maximum jumătate milimetru obligă pe toţi cei naturali să mă salute adînc, înclinînd capul exact pînă pe coşul pieptului. În fond, demnitatea nu e o himeră, nu e o frumoasă fără corp. Ea are chip, ochi — bărbie, dacă vrei — trup, prin ea aleargă sînge. Demnitatea, ca orice organism viu, trebuie hrănită. Sarte are dreptate: de la o anumită vîrstă, omul poartă răspunderea chipului său. Rămîne ca fiecare să stabilească lucid această vîrstă — punînd punct fabuletelor şi simplismului.

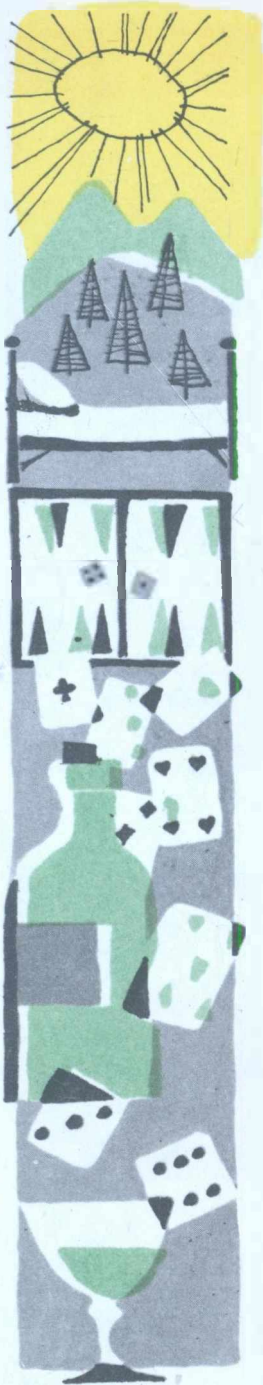
— Pentru că aţi vorbit de Sartre, a avut această poziţie vreo consecinţă asupra destinului dumneavoastră?

— Vi se pare că am pus o întrebare confuză?

— Macabră?

— Macabră — în sensul că doar moartea dă vieţii — şi prin derivaţie unei bărbii — dimensiunea unui destin.

— Complici prea mult. Ar fi mai simplu să te interesezi la editură cum e aşteptat studiul meu despre „Hugolianismul în sculptură”...

Programul rezumat al unui vilegiaturist

*Plecat devreme luni. Ajuns Sinaia —
Tras, obosit, hotelul Caraiman,
Dormit. Mincat în grabă, După aia
Culcat urgent din nou. Dormit buştean.*

*Marti. Soare şi frumos. El stat în casă,
Citit şi scârpinat, din nou citit,
Apoi dat jos restaurant, la masă
Recunoscut coleg abia venit,*

*Deci tabinet şi table pînă seară,
Grozav s-a amuzat: pierdut sutar,
Promis revanşă cruntă şi amară,
Băut spre consolare un cotnar.*

*Dar miercuri, cînd pe culmi fierăstruite
Apare soarele incandescent
Şi urcă treptele închipuite
Ca alpinistii către firmament,*

*Cînd printre brazi „1400“
Zîmbeşte cubic şi imaculat,
Cînd alţii ies din aşternuturi, iute
Şi spre „hotel“ pornesc în marş forţat,*

*El (spre curaj) băut o secărică
Şi dus la club scop table, tabinet,
Pierdut revanşa cu coleg Mitică
Şi consumat moftuz un Cabernet.*

*Joi: vezi sus marţi şi vineri: ghilimele,
Doar ciondănit Mitică pentru zar,
Nu mai vorbit cu el, jucat doar. Cele —
lalte la fel, plus sticla de Cotnar...*

*Ei! Sîmbătă — plimbare programată
Poiana Stînei... Bine că plouat,
Putut fi conştiinţa împăcată
Că ea întru excursii îndemnat.*

*Duminică — luat bilet acasă,
Că asta nu e climă pentru el
Că-i umedă mereu şi păcătoasă,
Certat nevastă şi pleznit Gigel.*

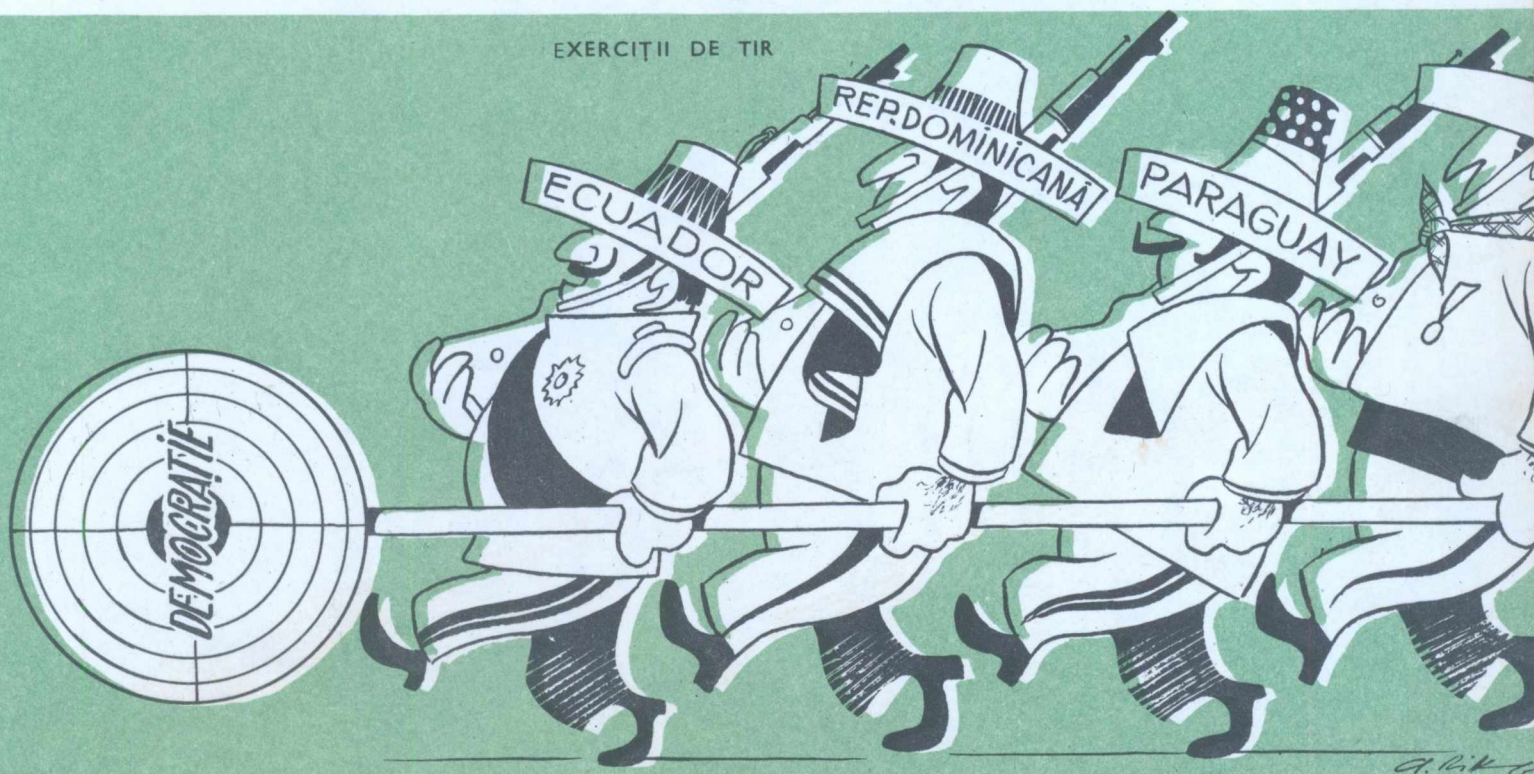
O. CONSTANTIN

DIN „DICȚIONARUL LIMBII ROMINE“

- B** (be) — Alo, pe limba oii
Babă — Femeie cu zăpis de naștere
Babilon — Turn pierit pe limba lui
Babalic — Bărbat care își ține actul de naștere în talonul de pensie
Baclava — Prăjitură cu șalvari
Bacantă — Înger cu draci
Baghetă — Băț care cîntă la toate instrumentele
Baie — Coteș pentru păsările care locuiesc în bloc
Buchet — Flori care țiplă cînd le cumperi
Basorelief — Bas ieșit în evidență
Baladă — Poezie cu baltag la șold și cal vorbitor
Balalaică — Triunghi atins la coarda simțitoare
Balamuc — Locul oamenilor care nu sint cu-mînți
Borangie — Mătase țesută din viermii familiei
Buruiană — Floare fugită de-acasă și ajunsă pe drumuri
Borș — Aliment care nu trebuie consumat decît în timpul meselor
Blestem — Colivă orală
Baterie — Aparat pentru îmbătut tun
Brașoave — Minciuni ardelenești
Batistă — Una care își ia nasul la purtare
Bibilică — Pasăre cu păcat
Bobi — Porumb care dă în cărți
Barieră — Libertate cu ridicata
- Bot** — Gură dată la îmblănit
Bidinea — Piranda pensulelor
Baston — Picior, la mîină
Burete — Individ care o șterge numai cînd e de față
Buluc — Mult, peste și mai mult.
Burduhan — Burți de unul singur
Butie — Laviță pe care, vinul, visează într-o rină
Butoi — Vin încercuit
Baniță — Pălărie modernă pentru tărițele din cap
Bandit — Hoț cu pelerină și suflet bun în actul doi
Bretele — Aparat care te împiedică să te prăbușești în pantaloni
Burghiu — Unul sucit din fire
Bere — Băutură cu ștaif Spuma ospătarilor
Blondă — Fostă brună, actuală șatenă și viitoare acaju
Bursuc — Pămătuf de ras, neprelucrat
Banchiză — Gheață care și-a luat valeda Mărunțiș de pol
Bindecuvîntare — Urare printre degete
Bicicletă — Roate iuți de picior
Bici — Toc cu care Atila și-a scris memoriile
Bumerang — Du-te vino
Balet — Artă călcată în picioare
Buldog — Cîine cu picioare Bidermayer
Burlac — Joc de cărți din care lipsește dama

TUDOR MUȘĂTESCU

EXERCIȚII DE TIR

Juntele militare au aceeași... țintă!

Desen de RIK AUERBACH

TELEFON PĂSTENIE

EU: Alo, Uzinele Vulcan?
 EL: Da, vă rog!
 EU: Să trăiți! Cum merge?
 EL: Merge bine! Altceva?
 EU: Merge totul bine?
 EL: Strună! Altceva?
 EU: Bravo! Dar cu mecanizarea cum stați?
 EL: Fantastic! Altceva!
 EU: Știu că ați montat un dezbătător mecanic! Țăla cum merge?
 EL: Care dezbătător?
 EU: Țăla care a costat o grămadă de bani! Cum merge?
 EL: Cine?
 EU: Dezbătătorul!
 EL: Care?
 EU: Pe care l-ați montat!
 EL: Ce-i cu ăsta?
 EU: Merge?
 EL: Stai să-ntreb aici!

(pauză)

EL: Alo!
 EU: Ai întreat?
 EL: Da!
 EU: Și ce zice?
 EL: Zice că e joi!
 EU: Ce joi?
 EL: Că azi e joi!
 EU: Păi ce-ai întreat?
 EL: Ce zi e azi!
 EU: Eu te-am întreat despre dezbătător!
 EL: Care?
 EU: Țăla care v-a costat o groază de bani și am auzit că stă nefolosit!
 EL: Cine?
 EU: El! Vreau să știu dacă așa e!
 EL: Stai să-ntreb aici!

(pauză)

EL: Alo!
 EU: Ei?
 EL: Așa e!
 EU: Ce „așa e“?
 EL: Tot „Dinamo“ iese! Cum am spus eu!
 EU: Ce iese?
 EL: Campioană!
 EU: Și ce are asta cu dezbătătorul?
 EL: Ce dezbătător?
 EU: Țăla mecanic, pe care l-ați montat!
 EL: Și ce dacă l-am montat?
 EU: L-ați montat și stă!
 EL: Și ce dacă stă?
 EU: Păi v-a costat o mulțime de bani!
 EL: Zău?
 EU: Zău!
 EL: Ia uite, dom'le!
 EU: Ei, cum e?
 EL: Mecanic!
 EU: Știu! Dar am dreptate sau n-am dreptate?
 EL: Stai să-ntreb aici!

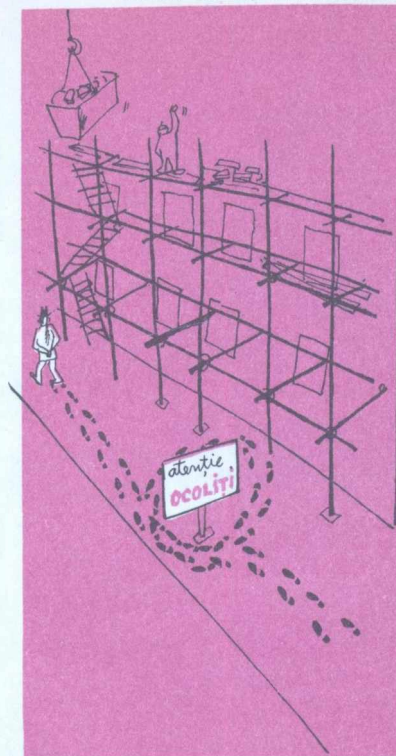
(pauză)

EL: Alo!
 EU: Da!
 EL: N-ai dreptate!
 EU: Cum, n-am dreptate?
 EL: Uite că n-ai!
 EU: Dar cum e?
 EL: La bărbați sintem mondiali, la femei avem cupa Europei!
 EU: Ce bărbați, ce femei?
 EL: La handbal!

EU: Ce handbal, omule? Te-am întreat despre dezbătător.
 EL: Ce dezbătător?
 EU: Țăla pe care ați dat bani și stă degeaba!
 EL: Dar nu stă degeaba!
 EU: Cum nu stă degeaba?
 EL: Păi dacă am dat bani pe el, cum e degeaba?
 EU: Ascultă, lasă-te de bancuri!
 EL: De ce? Chestia asta n-o dai la „Urzica“?
 EU: Ba da, dar lasă-mă pe mine să fac bancurile! Dumneata spune-mi ce-i cu dezbătătorul!
 EL: Care dezbătător?
 EU: Țăla care...
 EL: Știu!
 EU: Păi dacă știi, răspunde-mi!
 EL: Stai să-ntreb aici!

(pauză)

EL: Este!
 EU: Ce este? Joi?
 EL: Nu! Așa e!
 EU: Ce? Că iese „Dinamo“?
 EL: Nu! Cu dezbătătorul! L-am montat, a costat și stă!
 EU: Uf! Greu a mers!
 EL: Auzi!?
 EU: Da!
 EL: Ești tare!
 EU: De ce?
 EL: Nu credeam c-o să rezisti!
 EU: Păi cine-a rezistat? Pe trei i-ai pus jos! Eu sint al patrulea care am venit la telefon!

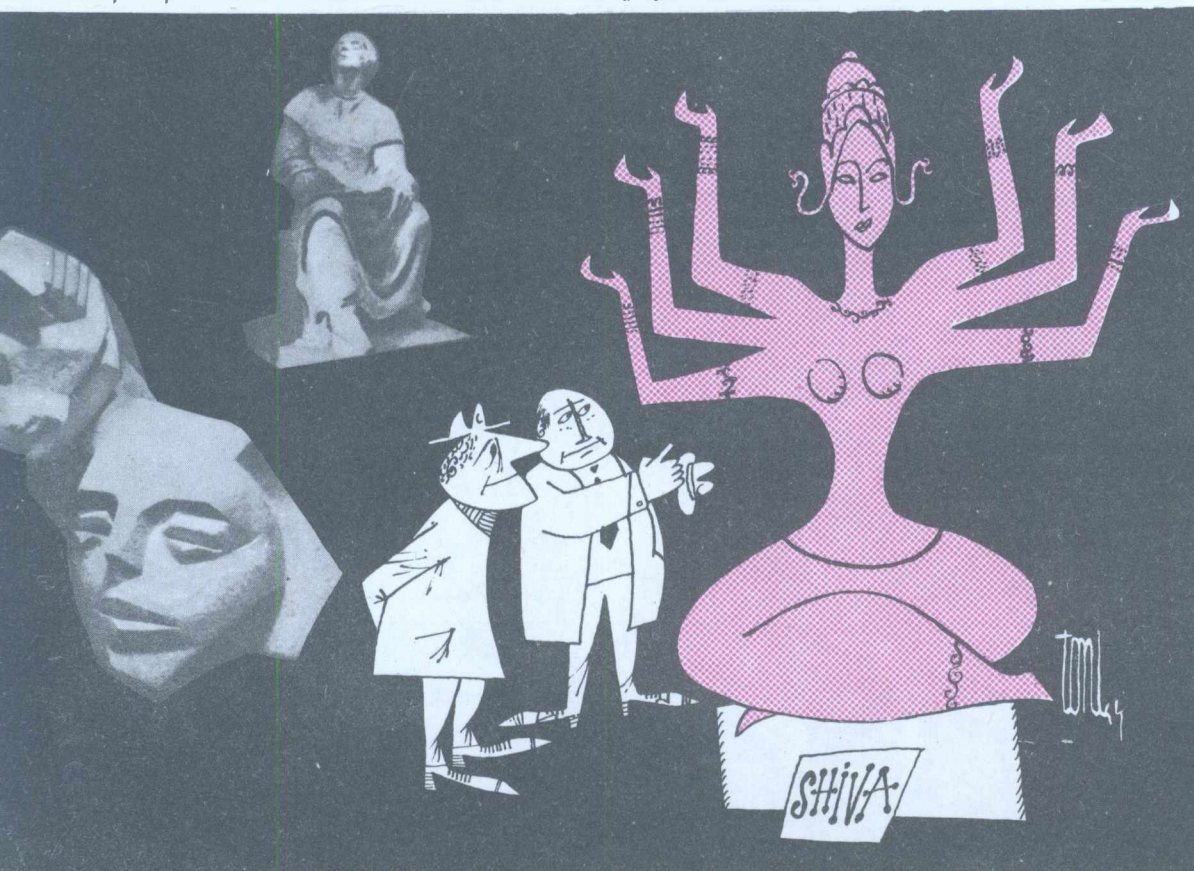
FĂRĂ CUVINTE

BRACONIER

Desen de V. TIMOC

Unii soți refuză să contribuie la rezolvarea treburilor gospodărești, aruncând toate sarcinile pe umerii soțiilor.

— Pentru noi asta ar fi soția ideală!

Desen de AVRAM ANTON

Confesiunile unui visător

Sint oameni fel de fel în astă lume
 Pasionați, ce nu au pic de tihnă,
 Pentru știință, artă, sport sau glume...
 Eu sint pasional pentru... odihnă.

Ei, da prieteni, sint un visător
 Un incurabil, care fără preget,
 Își lasă slobod gândul călător
 Stînd pe sofa și nemișcînd un deget.

Cînd crainicul anunță încheiate
 Minutele de muncă existente,
 Sint cum mă prinde-o mare voluptate
 La gîndu-acestui „dolce far niente“.

Mă obosește cinematograful,
 Și teatrele la fel mă obosesc
 Plimbările, cu soarele și praful,
 Vă spun deschis, cîl pot le ocolesc.

Adeseori colegii mă invită
 La vreun spectacol ca să mă distrez..
 Refuz orice propunere ivită
 Și-alerg în „eu“ meu ca să visez.

Și-nchis în cuibul meu ca-ntr-o cetate
 De lume izolat, mă odihnesc
 Și respirînd (în loc de-activitate)
 Sint fericit și-mi place să trăiesc.

P. S. :

Visînd așa precum mărturisește
 Lui i se pare numai că trăiește.

ION RUȘ

Fabula ELECTRONICĂ

de ȘTEFAN TITA

— Ah, omule, ce mic ești, ce mărunț!
Un minunat robot mi-a spus cîndva.
Din două becuri mă privea cam crunt
Iar nasul, — o manetă, — și-l suceea...

— Eu pot să mișc cu degetul cel mic
Că zeci și zeci de oameni la un loc
Nu pot urni. De pildă, să ridic
O stîncă uriașă ori un bloc...

Cu ușurință orice calcul fac,
Am spirit fin de enciclopedist.
Traduc din Shakespeare, Goethe ori Balzac
Și execut concertele lui Liszt...

Programul meu e vast, cutezător!
Sînt un exemplu tonic permanent,
În mine-i un sensibil transistor
Și-un creier electronic excelent!

— Așa e, — i-am răspuns, — precum grăiești.
Mari cărturari ți-au dăruit puteri
Să cîmși concerte și să socotești,
Să faci traduceri ori să cari poveri.

Și totuși eu te plîng în sinea mea,
Căci orișicît de bine ticluit,
Niciînd sărman robot nu vei putea
Să fii așa, ca mine, —ndrăgostit...

Desen de I. DAVIDESCU

O „ÎNTÎMPLARE AERIANĂ“

În 1961 funcționam în calitate de inginer inteligent la Institutul de proiectări al Ministerului Industriei Ușoare. La sfîrșitul unui trimestru, nu-mi amintesc care anume, de altfel nici nu prezintă importanță, mi s-a acordat o primă substanțială. Ce mi-am spus? Hai să practic o fărîmă de patriotism local și cu acești bani să încurajez ministerul de care aparțin, cu alte cuvinte cel al Industriei Ușoare.

Și l-am stimulat intrînd la „Romarta“. Mi-am încurajat instituția cu doi metri și optzeci centimetri dintr-o superbă stofă maro în carouri.

La drept vorbind, croitorul mi-a atras atenția că la greutatea și la perimetrul meu corporal am nevoie de cel puțin trei metri dar m-am gîndit să-l trag și eu o dată pe sfoară. Și în plus mai fac și economie de 20 centimetri. Cu banii ăștia petrec o seară la „Cina“.

Prefer să mînc eu morun, șalău, icre, pateuri, ciuperci, decît să-mi mînce croitorul 20 de centimetri de stofă.

Mă prezint după o săptămînă la probă:

— Tovarășe, se minunează croitorul, să nu-ți fie de deochi, ai stat prea mult în ploaie și ai crescut enorm. Nu iese.

— Ce nu iese?

— Vesta. N-am decît pentru partea stîngă. Dreapta parcă a mîncat-o necuratul.

De fapt n-o mîncase necuratul, o mîncase subsemnatul. La „Cina“. Și adăugă:

— Vesta a intrat în pămînt!

— În morun!

— Poftim?

— Nu, nimic. Dar uite ce spun eu: mai ia din mîncei, din manșete, din ciuperci...

— Poftim?

— Nu, nimic.

— Vi se pare că nu-i nimic, bîguie el, dar eu cred că e grav. Adineauri morun, acum ciuperci... Eu am avut un cumnat, dumnezeu să-l ierte, și la fel a început: în vreme ce-i probam un costum a cerut să i-l transform în togă, zicea că e Nero, nu Iordache. Nu vă supărați, se întîmplă și la intelectuali dacă-s prea surmenați...

Și a chemat responsabilul să continue proba.

După două săptămîni, am revenit la a doua probă. Croitorul își mai revenise:

— Tovarășe, pînă la urmă vesta am scos-o, dar pantalonii? Cum îi scoatem?

— Ei, cînd o fi nevoie, îi scoatem, dar deocamdată să-i îmbrăcăm.

— Un picior e numai pe trei sferturi. Nu mi-a ajuns stofa. Poftim, încercați-i.

Îi încerc. Pe piciorul drept pantalonul venea perfect. Ca turnat. Pe stîngul venea la fel de bine, dar numai pînă la genunchi. De la genunchi în jos nu mai venea deloc.

— Nu pricep, se plînge meșterul, unde naiba s-au dus 20 de centimetri de stofă?

— Pe șalău.

— Poftim?

— Nu, nimic.

— Iar începe... Tovarășe responsabil... tovarășe responsabil, ce se aude, frate, cu transferul meu... A venit ăla cu pescăria.

Această întîmplare mi-am amintit-o cu prilejul proiectării instalației de condiționare pentru Uzinele textile „30 Decembrie“ Arad. S-a proiectat, s-a comandat, s-a instalat. Pînă aici e perfect. După o bucată de vreme aparatele au început să ciuperci... asta, să funcționeze. Și oricît funcționau, aerul tot necondiționat rămînea. De ce? Amintiți-vă de pantalonii mei. Eu am cumpărat mai puțin 20 de centimetri, proiectanții de la Institutul de Proiectări al Industriei Ușoare au prevăzut prea puține aparate. Numai că un proiect nu e o pereche de pantaloni să tai de aici și să innădești dincolo. Și, apoi, pantalonii nici nu sînt prevăzuți cu o instalație prea complicată. Se rezumă la un proiect de betelie și la o aparatură de cinci nasturi.

Și dacă te strînge, ai două posibilități: ori mai lărgesci puțin proiectul de betelie, ori ții regim să faci silueta...

Dar ce te faci cu ditamai instalația din uzină?

S-a proiectat, s-a instalat, a funcționat, dar aerul a rămas tot necondiționat. Și producția a suferit.

Și atunci s-a pornit de la început. Alți bani, altă distracție. Și concluzia?

Concluzia? Eu la pantalonii mei am adăugat și s-au reparat.

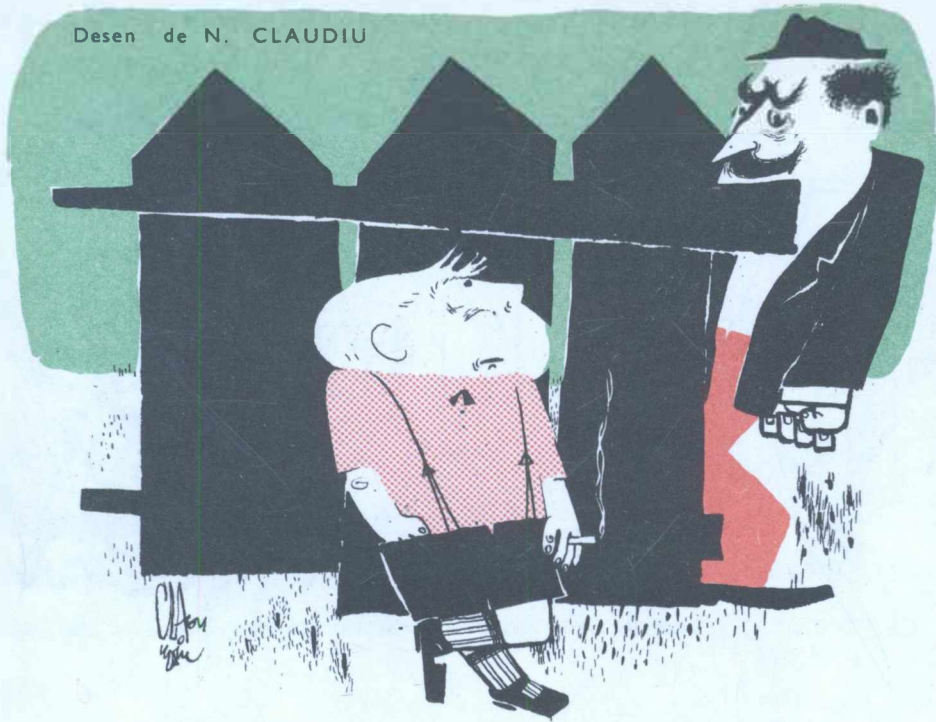
Și proiectanții cu pricina? Pentru ei treaba e mai simplă. Dîștii au pantalonii. Așa că au acoperire pentru ceea ce au lucrat...

— Nu știi nimic, domnișoară! Cred că o să ne întîlnim la toamnă!...

— Imposibil, tovarășe profesor, eu sînt fată serioasă.

Desen de VIKI ALEXIU

— Fumezi? Asta înveți la școală?
— Nu! Că încă nu am vârsta de școală!...

F A B U L E C O M P R I M A T E

F U M U L

Privea, de sus, la coșul din care s-a-nălțat:
— Ce prăpădit îmi pare și cât de așumat!
Eu urc mereu spre soare, cu norii sînt de-o seamă.
(Nu observase, bietul, că vîntul îl destramă...)

S E P I A

Spunea cu jidulie: — Mai am puțin și marea
Pompind în ea cerneală, își va schimba culoarea...
— Nici gînd! Dind piept cu valul, cînd largul te-nconjoară
Cerneala dumitale devine apă chioară!

D I N Î N Ă L Ţ I M I

Pustie-i apa, spuse, din înălțimi o cioară
Ajunsă, din grezeală, prin preajma unei mări.
Doar trunchiuri găunoase, ce urcă și coboară,
Se văd plutind pe ape cu-ncete lunecări.

Răspunde albatrosul: Ești, cioaro, vorbăreață,
Dar ce poți înțelege privind din înălțimi?
Ici-colo, putregaiuri plutesc la suprafață,
Ce este viu, se află sub-undă, n-ai dăncimi.

DAVID B. FLORIAN

Fachirii PATRUPEZI

Peisajul e rustic... Un peisaj rustic alcătuit din două frunți îngîndurate, un dud cu umbră și o pășune cu sute de vite. Sute de vite complet străine de frământările celor două frunți îngîndurate. Una din frunți îmi aparține, cea de a doua este proprietatea personală a vărului meu Grigore. Și eu și el privim spre cireada de vite și oftăm, în timp ce vitele execută o interminabilă arie din clopotele ce le sînt atîrnate de gît. Din cireadă se desprinde un vițel. Este atît de slab încît, dacă n-ar avea patru picioare și clopot la gît, l-ai putea confunda cu un țir care a declarat greva foamei din fragedă copilărie. Grigore a dat vițelului-țir numele de Viorel, și-l iubește. Îl iubesc și eu. Numai Busuioc nu-l iubește. Busuioc e omul ăla care vine anume spre noi, împingînd o roabă. Cînd ajunge în spatele trunchiului de dud de care stăm rezemați eu și Grigore, spun vărului meu:

— Grigore, de ce nu-l duci pe Viorel să pască în partea de pășune dinspre riu? Sînt acolo niște mărăcini foarte gustoși. Poate s-o mai întrema și el...

— Mărăcini? întrebă Grigore. Nu, Vasile, nici nu mă gîndesc, refuză el.

— Sînt tari, Grigore. Tari de parcă ar fi din material plastic.

— Degeaba, vere. Viorel nu se mai încurecă acum eu așa ceva. Cît îl vezi tu de zvelt și străveziu, află că e tare ca piatra, iute ca săgeata, la anu și la mulți ani, asta, vreau să zic că la anul Viorel ajunge cineva.

— Toemai d-ai, Grigore... Știu o porțiune de pășune cu niște scaieți mari cît portocalele. Îți lasă gura

apă, zău! Nici așa ceva nu i-ar suride lui Viorel?

— Scaieți?... Nu, Vasile, fleacurile astea sînt pentru începători, îmi spune Grigore, privind cu dragoste spre Viorel. Cu scaieții nu-și mai pierde el vremea decît dacă sînt foarte ascuțiți. Că Viorel are stomac de struț, măcar că arată a țir. Și dacă s-o deprinde să înghită și săbii, în mai puțin de un an fachir îl fac. Va fi primul vițel-fachir din lumea asta.

— Mda, dar dacă n-ajunge fachir pe lumea asta și ajunge pe lumea celaltă mai devreme de a deveni bou?

— De asta mă tem și eu, suspină Grigore. Dar ce putem face dacă toată pășunea e plină de corpuri străine? Tot pască scaieți vitele au să devină fachiri patrupezi!

— Cum? strigă atunci Busuioc ieșind de după dud. Sînt corpuri de persoane străine pe pășunea noastră?

Busuioc e unul dintre oamenii care au în sarcină buna întreținere a pășunii colectivei noastre. Fără să țin seama de vorbele lui, spun vărului meu:

— Grigore, n-o lua și tu chiar așa... La urma urmei, și scaieții sînt buni. Numai că trebuie să-i mînci cu salată de buruieni.

Busuioc mă privește buimac. Eu adaug:

— Nici mărăcinii nu-s de lepădat dacă îi consumi ca garnitură în sos picant. Sînt delicioși...

Busuioc se apropie de Grigore și arătînd spre mine, îl întrebă:

— E nebun?
— E sănătos tun! tună Grigore.

— Atunci, de ce spune că mărăcinii sînt delicioși? întrebă Busuioc calm.

— Pentru că și eu și Vasile ne-am săturat de scaieți și mărăcini. Nu ne mai place pășunea asta.

— Păi, vouă trebuie să vă placă? zice Busuioc, clipind din pleoapa stîngă.

— Nouă! strigă Grigore.

— Zece! strig eu. Zece zile sînt de cînd ați fost luați la rost în adunarea colectivei: pentru ce nu vă vedeți de treabă?

— Ai gustat vreodată dintr-un mărăcin? îl întrebă Grigore.

— N-am gustat, Grigore, de ce să mint... spune Busuioc.

— Dar scaieți ai mîncat? îl întreb eu. Să vezi și tu ce gust au!

— Vasile, nu te enerva, zice Busuioc. Recunosc, n-am mîncat pînă acum scaieți, că nu mi-a dat prin cap, adăugă el, luîndu-ne, pesemne, drept cam săriți... dacă trebuie, mînc și scaieți. Mi-a făcut nevastă-mea rață pe varză călită, dar dacă vrei voi, dau dracului varza și mînc rață pe scaieți. Numai să nu ne pierdem cumpătul, că vorba aia, mai nebul e cine își pune mîntea cu nebunii, pardon, vreau să zic că acumă plec...

— Unde pleci? se răsti Grigore.

— S-aduc rața. Pînă mă întorc eu, voi căliți scaieții și mărăcinii, să-i avem garnitură la friptura de rață. Că vorba aia, o viață are omul și dacă nu scap acum, mai tîrziu nu se știe... Îmi iau roaba și plec s-o golesc de mărăcini... P-ormă viu și păpăm rața. Da?

Privim în roabă. Era plină cu scaieți, buruieni și mărăcini. În clipa aceea și eu și Grigore am

înțeles adevărul: Busuioc și ceilalți au început să crețe pășunea. Le-a folosit critica ce le-a fost făcută. Ca la comandă, ne-am repezit la Busuioc să-l felicităm. Grigore l-a prins de o mină, eu de cealaltă și i-am spus:

— Busuioc, începutul e greu... Dar p-ormă merge ușor...

Busuioc, crezînd că vrem să-l facem să mînce scaieți, ne-a spus îngrozit:

— Oameni buni, lăsați-mă barem s-aduc rața. Poate cu friptură de rață are să meargă și mai ușor... La urma urmei, cred că nici vouă nu v-a fost ușor prima dată cînd ați mîncat mărăcini...

— Noi? întrebă Grigore. Bă Busuioc, nu cumva te-ai scrîntit?

— Cine ți-a spus ție că am mîncat noi așa ceva? intervin eu.

— Chiar tu, zice Busuioc. Nu spuneai adineauri că-s buni cu buruieni în sos picant?

— Ziceam, ca să ridem de tine și de ceilalți care nu îngrijii pășunea. Acum văd că v-ați pornit și asta ne bucură, îi explic eu.

— Trebuia s-o facem, zice Busuioc, calm.

— Sigur că trebuia, spune Grigore, numai un lucru nu pricep eu: de ce ați lăsat să treacă zece zile în care n-ați făcut nimic, și, deodată astăzi v-ați hotărît?

— Păi, astăzi trebuia musai, spune Busuioc. Trebuia pentru că astăzi avem meci de fotbal cu brigada mulgătorilor. Și-am curățat o bucată de pășune cam cît suprafața unui teren de fotbal... ca să jucăm meciul aici!

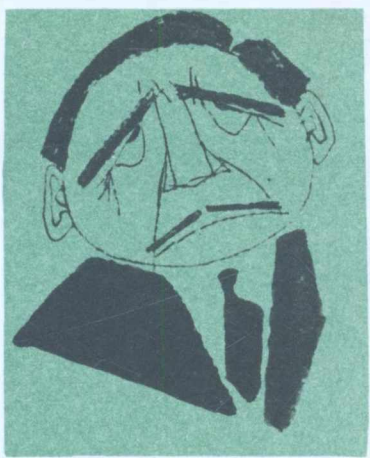
VASILE RĂDULESCU

E DREPTUL MEU

— Cu ce drept îmi șterbesti dumneata un drept inalienabil al meu, tovarășe? Cu ce drept, îmi dai bilet de odihnă tocmai în august, când eu am dreptul oricând, de exemplu în iulie? Eu vreau să plec la mare, tovarășe. Ce să caut eu la mare în septembrie? Cum? Îmi dai bilet pentru munte? Ei, asta-i bună! Cum o să mă duc la mare, cu bilet pentru munte? Am să mă plîng pe cale sindicală, unde plătește și cotizația așa că sindicatul n-o să stea indiferent la acest drept al meu de odihnă la mare și nu la munte!

— Bine, dacă zici, discutăm și la muncă patriotică. Apropo, vii? Ei da, dacă vii, firește că ne vom vedea. Firește, afară de cazul când unul din noi se îmbolnăvește subit. Poate nu știi că eu sufăr de predispoziție spre astenie. Predispoziția asta e mai gravă ca astenia. Nu știi când te lovește. Poate chiar după masă. Firește pentru asta există și măsuri profilactice. Cea mai profilactică măsură e să stai acasă. Așa că poate nu ne întâlnim după masă la muncă patriotică. Cum? Avem sarcină în cadrul grupei sindicale? Dar eu ce drept se amestecă grupa sindicală în viața mea particulară? Cu ce drept se bagă în astenia mea? Cu mine nu le merge! Am zis!

— Ei, asta-i bună! Ce, n-au toți salariații aceleași drepturi la primă? Atunci de ce lui Popescu îi dai și mie nu? Mie și unei dactilografe, Pușa, nu ne-a dat! Va să zică, pe mine așa mă apreciază conducerea, ga pe Pușa, care se rujează toată ziua? Eu nu m-am rujat în viața mea. Și nici greșeli de ortografie n-am făcut ca ea, care în loc de „Vasco de Gama” a bătut la mașină „Vasco și Dama”. Eu vreau să întreb: s-au discutat propunerile în grupa sindicală? Și întreb, pentru că eu n-am fost la ședință, dar nimeni n-are dreptul să profite de lipsa mea, ca să lovească în mod neprincipial într-o chestiune atât de principială, cum e prima. Așadar, nu-mi mai rămîne decît să mă plîng la sindicat!

— Ce repetiție, nene? Aha, sînt și eu în echipa de dansuri. Păi bine, tovarășe, mă puneți în echipa de dansuri, cînd știți bine că doctorul mi-a interzis să dansez? Mi-a recomandat să fac sport. Altfel, dau în predispoziție spre astenie și m-am dus pe copcă. Și în afară de asta, nevastă-mea nu-mi dă voie să dansez decît cu ea. Cum? Cu ce drept se amestecă iarăși grupa sindicală în predispoziția mea spre astenie? Eu nu mă amestec în treburile interne ale grupei sindicale, dar să nu se amestece nici ea într-ale mele. Șterge-mă de pe listă, tovarășe.

— Pînă cînd crede responsabilul ăsta cultural că o să-și facă de cap în grupa noastră sindicală? El nu știe că toată lumea are dreptul inalienabil să se culturalizeze? Eu atîta spun: dacă nici săptămîna asta n-am bilete la „Frații corsicani” înisare mustarul. O grupă sindicală avem și noi. În ea ni-e nădejdea. Să ne ajute, pînă încă nu mi-a sărit mustarul. Altfel, întore foaia. La Comisia de litigii mă duc. La comisia de judecată. La comitetul sindical. La tribunal. La tribunalele la care se fac recursuri. La cel mai mare tribunal, pînă la tribunalul tribunalelor, ca să cîștig în problema acestui strict drept al meu, dreptul de a vedea „Frații corsicani”

— Ce vă legați de mine? Ce să caut eu la colectarea fierului vechi? Eu nici nu sînt tehnician. Sînt contabil. Am nimerit în grupa sindicală cu tehnicienii dintr-o întîmplare. N-am nici în clin nici în mîneacă cu ei. Ștergeți-mă de pe listă. N-am timp. Am bilet la cinema.

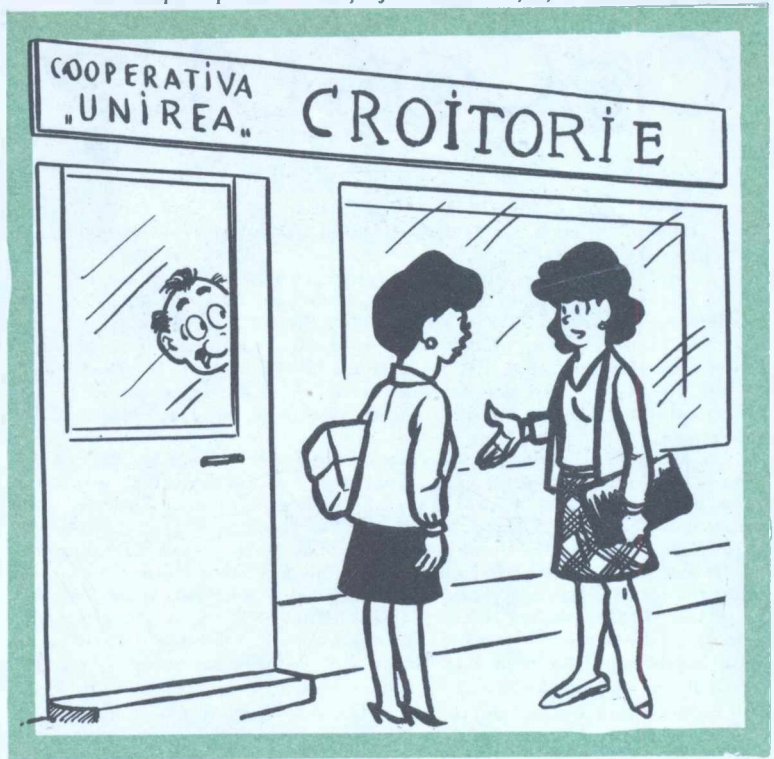
— Fraților! Cine m-a omis tocmai pe mine din lista grupului care pleacă în străinătate? Că doar toți facem parte din aceeași grupă sindicală. Grupa noastră scumpă, care are datoria să aperse interesele membrilor ei. Și eu sînt un membru, dragi tovarăși. Jur că sînt un membru. Am cotizația la zi. Grupa pune bază pe mine. Eu la muncă patriotică, eu la echipa de dansuri, eu la fierul vechi, eu peste tot pe unde e mai greu, pe unde e atît de greu, că dacă n-aveam norocul să sufăr de predispoziție spre astenie acută, poate mă extenuam de tot și acuma nici n-aș mai fi avut forța să fac un voiaj atît de lung și frumos la care nu știu din nepăsarea cui, am fost omis.

Dar eu nu admit nepăsarea, tovarăși. Trebuie făcut ceva. Altfel dau în astenie galopantă. Mai bine înscrieți-mă la excursie.

E dreptul meu, tovarăși!

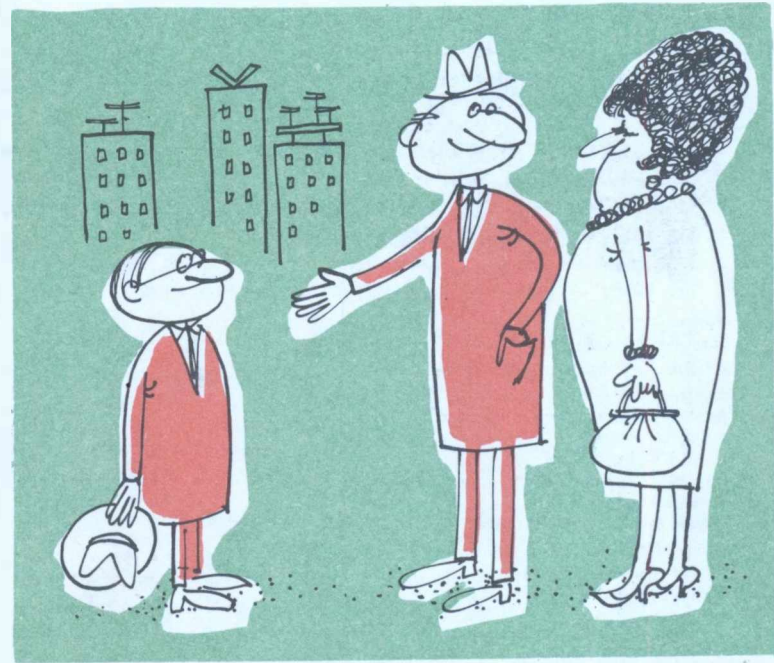
VICTOR PIȚIGOI

Secția de croitorie a cooperativei „Unirea” din Tulcea a amînat timp de peste un an și jumătate confecționarea unui taior.

— Pe mine un taior mă ține aproape 5 ani.
— Pe mine un croitor mă ține de aproape 2 ani

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Îți prezint pe prietenul meu Nae cu care am crescut împreună...

Desen de AL. ADRIAN

— Ce bine e că am și un permis de vînătoare!

Desen de E. ARNO

Ce știe COCOȘUL?

- Facem zaiafet, hai?
- Facem, de ce să nu facem? Că doar atîta băiat am și eu. Încă doi ani și iese arhitect.
- Dacă-l făceai agronom sau inginer, stătea pe lângă noi.
- Păi de făcut...dacă era să aleg, îl făceam fată, că așa își dorea nevastă-mea, dar n-a mers pe alese. Și arhitect, s-a făcut singur, că așa s-arăta de mic. Îi plăcea să se cațare pe acoperișuri, le găurea, bătea șindrila peste cocină... Da' cite nu făcea? Numai că nu-i plăcea la noi. Zicea — cînd s-a făcut mai mare — că el, la oraș o să steie, că are planuri mari... Păi nici că se poate arhitect fără planuri. Să știi că te chem, cînd vine...
- La apropierea vacanței mari, numai despre Valeriu se vorbea în casa lui Sofronie. „Vine băiatul...Uite, aici o să stea băiatul...Am luat ceva pentru băiatul...“ Trebuia să i se asigure băiatului cele mai bune condițiuni de viață, pentru că la București avea cămin cu căldură, cu apă caldă, cu baie și cu cantină îmbelșugată. Se omorau cu treaba părintii și-i sfîrșiau călcîiele lui ăla micu, fugind ba colo, ba dincolo, amenajînd, corectînd, lustruind. Păi, n-a scris Valeriu că a fost la Dalida, că i-au plăcut „Mongolii“ și că s-a topit de dragul „Șeherazadei“? A văzut lume, băiatul... Cînd a fost ultima dată acasă, ne cînta ceva cu „Helo boi“ de-ntrrebase moș Bică, ce adică nu se mai spune „hăis“ și „cea“ boiler, cum știa el? Și...
- Să-ți dau o cană cu lapte, Valerică — a sărit maică-sa.
- Lapte? Ați cam rămas în urmă...Altceva nu aveți?
- Numai că taică-său nu era omul să i-o treacă ușor:
- De, puiule. Vaca, tot vacă. Vorba ta: a rămas în urmă. Dă ea lapte mai mult acuma, dar gustul i-a rămas același. Mă gîndeam s-o hrănim cu prune, că poate o face țuică...
- Trimiteți la „Expres“ să ia niște băutură mai tare.
- Avem în casă.
- Da' teatru aveți pe aici?
- Avem la Cămin, da' am văzut și din ai veniți pe aici. Ce-am văzut Sile? — se adresă el celui mic, care se uita cu ochii mari la „nenea“.
- „Unchiu Vania“, tăticle.
- Unchi din partea cui, prisleo?
- Din partea Teatrului Nottara, nene.
- Da' tu—interveni iar tatăl lui Valerică — te duci pe la teatru?
- Oho! Am văzut asta...La Național... și pe urmă am fost și la Savoi la...că în Capitală nici n-ai timp...te iei cu una, cu alta, expoziții...
- Păi expoziții văzurăm și noi aici. Cu Băncilă, cu Aman...
- Aha! V-ați dus cu neamurile. Vă era frică singuri.
- Bea țuica, Valerică! — sări iar maică-sa, nemulțumită de discuție.
- O faceți tot așa, ca pe vremuri? — se strîmbă Valeriu.
- Ba, am făcut și noi niște inovații. Iarna o tragem prin sobă, ca să iasă caldă...
- De astă dată, simți nevoia Valeriu să schimbe vorba:
- Aș face un „tur“ prin sat. Aveți cremă de ghetete?
- Avem, dar să știi că-i noroi. A plouat as'noapte de-a stins.
- Tot mai aveți noroi? — țuguie Valeriu buzele a dispreț.
- Tot, băiatule. Că dacă plouă cu zmeură nu mai scăpăm de urși.
- Toată ziua bună-ziaua erau pe capul nostru. Da cu apa, se mai zvîntă, se mai usucă.
- Valeriu simți iar nevoia să se depărteze de discuție:

RĂBOJUL

I.C.M.B. la Turnu Măgurele

I.C.M.B. (Întreprinderea de construcții și montaje București) are în orașul Turnu Măgurele un șantier care face demolări. Din aceste demolări rezultă moloz, iar acest moloz e aruncat de șantier pe diverse străzi.

O dispoziție a sfatului popular al orașului prevede să se depună moloz numai pe străzile nepracticabile, spre a fi folosit la amenajarea lor.

Dar șantierul I.C.M.B. depune moloz și pe străzile pavate, împiedicînd, pe aceste artere, circulația vehiculelor.

Numitul șantier se joacă, așadar, cu dispoziția statului popular.

E un joc riscant. Numai la jocul „Ioz în plic“ se cîștigă. La jocul „mo-loz pe străzi pavate“ se pierde.

I.R.E.B. în Alexandria

I.R.E.B. (Întreprinderea regională de electricitate București) are, între alte sectoare, și unul pentru raionul Alexandria.

Acest sector e condus de doi șefi: Davidovici (construcții) și Mirescu (exploatare), care conlucrează atît de bine, încît unele lucrări de electrificare, efectuate, nu sînt puse în funcțiune cu lunile și cu anii. Iată numai patru exemple:

„URZICII“

1) La S.M.T. Orbeasca, instalațiile sînt gata de opt luni. Urma să se facă doar racordul. Tractorul nu se află la o distanță numai... doi metri, dar, de luni, racordul nu e făcut.

2) O situație asemănătoare la G.A.S. Mavrodinu.

3) În comuna Brînceni se probează de doi ani, statului popular numai să se facă racordul, dar tractorul e ținut de doi ani, la șantier popular, într-o ladă, fără a fi montat.

4) Comuna Nanov a plătit de doi ani sumele necesare electrificării. Instalația s-a și executat, trebuie făcută legătura peste Vedea, în care scop trebuie ridicați doi stîlpi. Dar sectorul Alexar al I.R.E.B. susține, de doi ani, că, pentru a ridica acei doi stîlpi, îi lipsește, de doi ani, un tractor.

Da! De doi ani e nevoie de sectorul Alexandria, de o mașină. Numai așa ar putea fi ridicați șefii Davidovici și Mirescu, inerta lor de doi ani: cu marea

Marmalichi, pontator

La S.M.T. Rîioasa (reședință București) e pontator al brigăzii, Nicolae Marmalichi.

E un pontator original. Nu la zi fișele de evidență a tractoriștilor — și trece în realizări fictive.

— Mîine dimineață mă scol cu noaptea-n cap ca să mai văd un răsărit de soare ca în copilărie, cînd plecam cu tata la cîmp. Știți... la București ne mai prind zorile treji, dar pînă să treacă peste blocuri soarele, noi dormim. Da' deșteptător aveți? Că mă scol greu.

— Avem, băiatule, cum să n-avem, numai că — vorba ta — am cam rămas și aici în urmă. Avem tot cocoș. Cucul are nevoie de mecanism ca să zică și el ceva pe limba lui, pe cînd cocoșul lucrează — cum s-ar zice — cu resurse interne. I-am mai schimbat noi, dar ei tot pe a lor o țin. Am luat unul de rasă, de la o gospodărie de pe lângă București. Gîndeam că dacă a crescut pe acolo, s-a mai schimbat... Barem glasul să-l fi schimbat, să aducă cu vreun instrument, da' ți-ai găsit...El, tot la mîntea cocoșului a rămas, măcar că a umblat prin alte părți... Da'... ce-i a lui, e-a lui: cîntă... Numai cu mîntea... cum îți spun...

Studentul Valeriu n-a rămas chiar toată vacanța acasă...Prea avea mîntea ascuțită taică-său și prea nu se arată chiar așa rămas în urmă. Cînd l-au condus la gară, taică-său l-a sărutat și i-a urat spor în muncă și succese, șoptindu-i:

— Ascultă, Valerică puiule, eu știu că tu acolo la București n-ai unde să ții cocoș în casă. Dar spui că ai deșteptător!

— Am!

— Păi atunci pune-l să sune mereu!

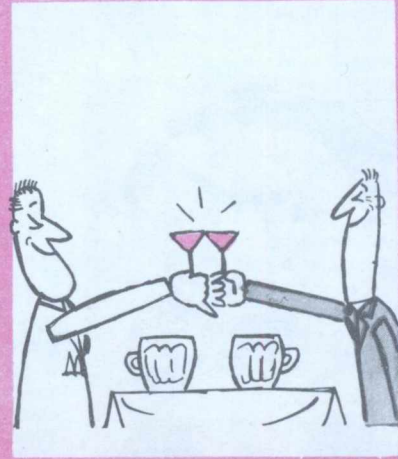
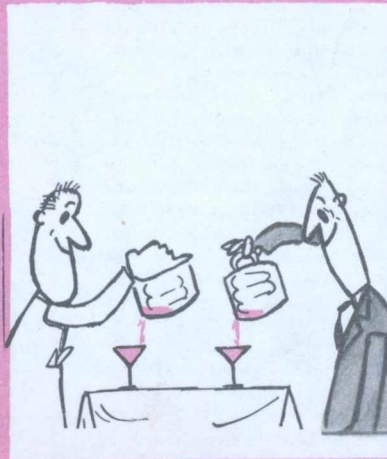
— De ce?

— Ca să te deștepte mai repede!

S. M. RUSU

PĂTANILE
LUI PĂTITU

(10)

Desen de MIHAI GROSU

RĂBOJUL

„URZICII”

Dar dacă nu se lasă de asemenea pontări fictive, poate să devină și el, din pontator pe ștat, un pontator fictiv.

Sofer de lapte

Basm modern. A fost odată ca niciodată un flăcău Cămeșoiu Gheorghe care era sofer la I.C.I.L. Bacău și transporta cu o autocisternă, lapte.

Lapte și... pasageri.

Îi culegea pe pasageri de pe șosea, de prin comunele Părincea și Leca, invitându-i amabil: Hai, mă fraților, suiți-vă colea în cisternă. Și fiți atenți, că cisterna are două rezervoare. Să nu intrați în rezervorul cu lapte, că vă murdățiți. Băgați-vă în rezervorul gol, de alături, că e curat.

Dar a aflat, pînă la urmă, și I.C.I.L. Bacău, că soferul ei transportă cu autocisterna de lapte, pasageri, contra cost.

Și fiindcă, printre produsele lactate pe care le valorifică ICIL Bacău, nu se aflau și sortimentele: pasageri lactați, trecători pasteurizați sau pietoni covășiți, a fost băgat în fabrică soferul cu pricina, și a fost frecat pînă a ieșit untul din el.

Iar în momentul în care a ieșit untul din el, a ieșit și el... din funcție.

Și încăleca pe o autocisternă de lapte și vă spusei povestea unui șmecher papă-lapte.

Volceluc și carosajul

Iprofil Măgura Codlei face între altele, și carosări de autovehicule.

Volceluc Vasile, salariat al întreprinderii, dîndu-se drept șef al echipei de carosat aplica o metodă personală. Le pretindea șoferilor de la diverse întreprinderi, care veneau cu mașini la carosat, să-i dea... șperț.

Cine dădea, era servit urgent. Cine nu, era servit încet.

Și cum obișnuia să caroseze el mașinile, așa a fost... carosat — pînă la urmă — și el.

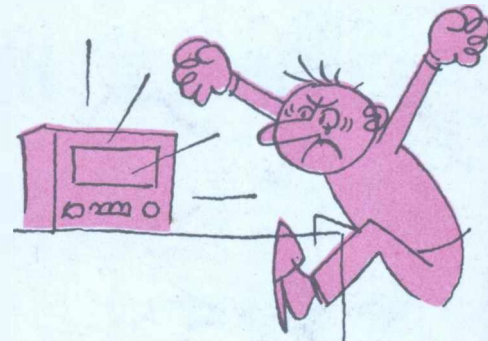
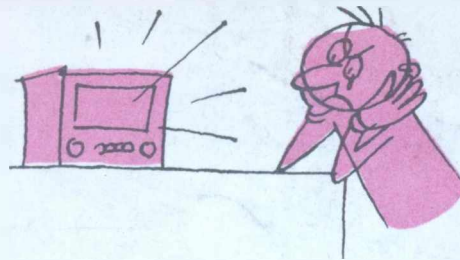
Așa cum pe șoferii care nu i-au dat șperț, i-a servit el încet, a fost și el prins — încet, încet — asupra faptului și trimis în judecata tribunalului.

Și așa cum pe șoferii care i-au dat șperț, i-a servit el urgent, — tot așa a fost și el condamnat: urgent.

În jargon șoferesc, carosorie mai înseamnă și... obraz.

Deci Volceluc Vasile a procedat și a fost tratat, — cum i-a fost... caroseria.

C. CRISTOBALD

FĂRĂ CUVINTE...

Livada cu paguba

Fala G.A.C.-ului „Pietricica” din comuna Strugari (raionul Moinești) a fost multă vreme livada care dădea asemenea roade de-ți lăsa gura apă numai cînd le pomeniai sortimentul. Pomii erau îngrijiți ca niște copii aflați la creșă. Concret, erau stropiți la ore fixe, feriți de buruieni, apărați de insecte și rozătoare, într-un cuvînt ocrotiți ca un monument istoric. Așa că, după o vreme oarecare, pomii din livada acestei gospodării au ajuns mari și stuloși, mai să semene cu niște stejari de calitate I-a.

Și cînd pomii erau într-adevăr... copti să fie fotografiați, iar pozele demne să fie expuse într-un salon de expoziție, a intervenit ceva cu totul de necrezut. Pomii s-au pomenit deodată neprotejați și dați definitiv uitării. Nici stropiți n-au mai fost și nici feriți de rele. Profitînd de această ocazie, niște rozătoare gurmănd au ronțăit cu o poftă greu de egalat vreo 845 de pomi, despre care aflînd Prihoancă Constantin, președintele gospodăriei, a chemat la dînsul în birou pe inginer-agronom Ciobanu Virginia și a întrebat-o:

— Ce ne facem, frate?... deși dînsa, fiind femeie, putea cel mult să-i fie soră...

La care inginerul a răspuns sec, de parcă i-ar fi pus cineva o sugativă pe glas:

— Nu ne facem, nimic! Să le fie pomilor amintirea veșnică cu rădăcină cu tot!

— Atunci să vină încoace Tală Dumitru, brigadierul. Și Tală a venit ca propulsat.

— Ascultă, Tală, ce-i cu pomii care nu mai sînt?

— De unde să știu eu? Pe mine întrebăți-mă de pomii care sînt...

— Mă Tală, tu ai uitat să protejezi de rozătoare vreo 845 de pomi din care n-a mai rămas nici urmă.

— Asta nu-i rău! Dacă n-a rămas nici urmă, atunci nu se poate afla c-au existat...

— Ba s-a și aflat! interveni prompt Prihoancă. Am și primit o notă de imputație...

— Achitați-o — tovarășe președinte — că altfel plățiți majorare!...

— Știi ce, nu te îngriji de mine, că imputația ne privește pe cîteșitrei. Și pe mine, și pe tine, și pe inginerul noastră. Pe toți!

— Formidabil!! Cum o să plătim noi, cînd adineauri ați spus că pomii au fost distruși de rozătoare. Să plătească vinovații!! Cine i-a distrus să-i plătească! Simplu ca bună ziua!

— Așa e! se amestecă în discuție inginerul Ciobanu, de data asta cu o voce de mezzosoprană lirică de coloratură. Ce, noi am făcut praf pomii? Rozătoarele! Am tot protejat pomii, dar cînd am văzut că s-au făcut mari i-am lăsat să se descurce singuri, că doar nu era să-i dădăcim toată viața.

— Just! zise Prihoancă. O să facem contestație! Păi ce, noi răspundem de rozătoare? Noi răspundem de gospodărie. De rozătoare răspunde probabil vreun iepure mai mare...

— Exact! ciripiră la unison interlocutorii lui Prihoancă! Facem contestație și apoi ne vedem de treabă liniștiți. Acum o să ne fie mai ușor, cu 845 de pomi lipsă a 1001 fructe fiecare.

Nu știm dacă au făcut sau nu contestație. Știm însă că au plătit imputația! Acum au toți trei elte o chitanță. Cică vor s-o pună în ramă că, zic ei, valorează cit o livadă.

Dar nu asta are importanță. Important este că, datorită lor, livada cu pricina n-a mai dat nici un fruct. A dat însă un foileton... la hectar!!!

DAN MANOLESCU

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Scînteii”

44.101

ÎN ASTURIA, NOI MINE ÎN GREVĂ

Desen de EUGEN TARU

FRANCO: — Vai de... mine!